

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 458

Dijous, 24 d'abril de 2003

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. DOLORS COMAS D'ARGEMIR I CENDRA

Sessió núm. 8, primera reunió

Í N D E X

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002
(tram. 360-00008/06) (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 8.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix la Sra. Comas d'Argemir i Cendra, acompanyada de la vicepresidenta, Sra. Bruguera i Bellmunt, i de la secretària, Sra. Sánchez-Camacho i Pérez. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alemany Roca, Sr. Lladó i Isàbal, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Puigdomènech i Cantó i Sr. Soy i Soler, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Malla i Escofet, Sr. Masllorrens i Escubós, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Segú i Ferré, Sr. Terrades i Santacreu i Sr. Vallès i Casadevall, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i Sr. Bonet i Revés, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà, i de l'adjunt per a la Defensa dels Drets dels Infants, Sr. Jordi Cots i Moner.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002 (tram. 360-00008/06). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe.

La presidenta

S'obre la sessió.

Bon dia. Anem a donar inici a la Comissió del Síndic de Greuges i, sense cap altra transició, donant la benvinguda, en tot cas, a l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges; al senyor Enric Bartlett, adjunt al Síndic; al senyor Jordi Cots, adjunt al Síndic per als Infants, que és a la Mesa, més les diferents persones de la sindicatura que ens acompanyen i estan presents a la Comissió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2002 (tram. 360-00008/06)

Els donem la benvinguda i, sense més transició, donem la paraula a l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas perquè presenti l'informe corresponent a l'any 2002. Té la paraula, doncs.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Illustre senyora presidenta, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, senyores, senyors, amics, comparec davant de vostès per a presentar-los l'Informe de l'exercici 2002, que vaig lliurar el passat dia 7 de març i que s'ha publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament el 26 de març. Fa, doncs, un any i un dia que vaig compartir per presentar-los l'Informe anterior. Més recentment, el passat 6 de novembre, vam tenir ocasió de comentar l'Informe, amb què ens vam aproximar a la situació de l'atenció primària de la salut en el nostre país.

Tant la presentació i els punts a destacar o la primera part de l'Informe com el resum que avui mateix els hem

dut permeten una aproximació sumària a aquest extens documentat. Com hem comentat altres vegades, si les funcions parlamentàries essencials són l'exercici de la potestat legislativa, el control, l'impuls de l'acció de govern i l'aprovació de pressupostos, és lògic que la presentació del nostre Informe s'articuli sobre aquests eixos. De tota manera, en la mesura que aquest Informe porta causa de les nostres actuacions, prèviament els recordaré algunes dades estadístiques.

El nombre d'expedients iniciats l'any 2002 ha estat de 4.542, seixanta-sis dels quals per pròpia iniciativa o d'ofici. En conseqüència, podem parlar d'estabilitat en la nostra activitat, amb tendència a l'alça.

El percentatge d'acceptació també és estable. El 31 de desembre estàvem en un 74%; això vol dir que de cada cent casos que vam demanar a les administracions que modifiquessin el seu capteniment, en setanta-quatre ho havien fet. Dimarts passat, la dada actualitzada era del 76%.

Una variable que afecta directament la nostra capacitat de resoldre els assumptes que es presenten és la col·laboració de les administracions. En l'annex 6 de la tercera part d'aquest Informe fem un toc d'atenció en relació amb les dificultats amb què ens trobem per obtenir informació de determinades administracions i en determinats casos. Naturalment, rebrem amb agraïment tot ajut que des de les seves responsabilitats polítiques ens puguin donar per millorar aquesta col·laboració que, amb caràcter general i les excepcions marcades, ja és la que estipula la legislació vigent.

Repassaré en ràpida successió algunes de les mesures organitzatives i de divulgació que, amb línia de continuïtat, hem anat desenvolupant.

El nostre Servei d'Informació al Ciutadà ha incrementat la seva activitat i ha arribat a les 3.340 actuacions, les quals expliquem a l'annex número 3. En aquest sentit, els set desplaçaments que he efectuat, acompanyat d'una part de la meua oficina, específicament adreçats a atendre ciutadans d'una o més comarques han estat, per ordre cronològic: Solsona, Blanes, les Borges Blanques, Montblanc, Reus, la Bisbal d'Empordà i Tortosa.

L'increment d'activitat més espectacular, l'ha experimentat, però, la nostra pàgina web. Efectivament, està assolint un important rol de difusió de la tasca institucional. El nombre de visites durant l'any ha estat de més de vint-i-una mil, i els arxius descarregats, prop de disset mil. En aquests moments estem treballant per ampliar els serveis oferts.

Amb la mateixa voluntat d'incrementar la presència social de la institució, hem editat un modest butlletí informatiu que hem anomenat *Drets Ciutadans*. Després de dos números de prova pilot, enguany intentarem normalitzar la periodicitat bimestral. Fa uns dies hauran rebut, si la tramesa ha funcionat, el número 4 dels publicats.

Des de fa anys intentem mantenir una relació intensa i fluïda amb les institucions de garantia de drets en l'àmbit català, espanyol i internacional; en els annexos 9 al 12 ho comentem. Al costat d'una perspectiva general, on poden trobar referències als contactes amb els sín-

dics municipals de greuges, els síndics de les universitats i els nostres col·legues de l'Estat espanyol, detallem la nostra activitat en l'Institut Europeu de l'Ombudsman, la presència del qual vaig ostentar fins a mitjans de l'any passat; en la Federació Iberoamericana de l'Ombudsman, i en el Programa de cooperació amb els Balcanes. En la publicació *Drets Ciutadans* hauran observat que hem difós algunes de les consideracions dels nostres col·legues del Salvador, de l'Argentina i de Colòmbia, on la situació, per raons diferents, és ben complicada.

El Programa dels Balcanes, que tots els grups coneixen millor després de la visita conjunta que vam efectuar-hi amb diputats d'aquesta Comissió, actua a Bòsnia i Hercegovina –que vam visitar–, Kosovo, Sèrbia, Montenegro i Macedònia. Hem reforçat la política d'incloure professionals de diferents nacionalitats en les diverses activitats organitzades tot promovent ponts de diàleg entre ells. El Programa, que prioritza la consolidació de l'estat de dret en aquella àrea geogràfica, finança enguany, entre altres activitats, un pla pilot de defensa jurídica d'ofici a la ciutat sèrbia de Nis.

Em referiré, senyores diputades i senyors diputats, a algunes de les qüestions que hem destacat en l'Informe, amb la indicació dels capítols en els quals s'insereixen.

Administració general. La Llei de mesures fiscals i administratives per a l'any 2003 i la Llei sobre mesures legislatives per a regular les empreses d'inserció sociolaboral incorporen el criteri de les clàusules socials en la contractació pública, amb la finalitat d'integrar les persones amb risc d'exclusió social, tot reservant l'execució de determinats contractes administratius a centres d'inserció laboral i altres entitats integradores. La setena modificació de la Llei municipal de Catalunya incorpora mecanismes que reforcen la participació dels grups polítics en els mitjans de comunicació públics locals i el dret d'accés a la informació municipal. Totes tres decisions d'aquest Parlament coincideixen amb consideracions nostres sobre aquestes matèries, per la qual cosa he d'expressar la meua satisfacció.

D'altra banda, i en aquesta matèria d'exercici de la potestat de legislar, en l'Informe els demano, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, que considerin l'oportunitat de clarificar legalment el marc jurídic de la Comissió Jurídica Assessoradora, en el sentit que no quedi dubte que demanar-ne dictamen en els expedients de responsabilitat patrimonial de l'Administració no només ho ha de fer l'Administració de la Generalitat, sinó també les administracions locals. Penso que la intervenció generalitzada d'aquest òrgan consultiu en relació amb els expedients de responsabilitat local reforçaria la garantia dels drets dels ciutadans i de l'encert de la decisió administrativa.

Tenir un marc jurídic adequat és una condició necessària, però no suficient, per garantir l'eficàcia. Espero que l'aplicació de les clàusules socials en la contractació en el marc de la Llei es generalitzi. El mateix podem dir en relació amb l'articulació de la participació dels grups polítics locals en els mitjans públics de comunicació. En tots dos casos, no es tracta només del compliment –d'altra banda, obligat– de la Llei, sinó de la

interiorització per part dels gestors públics de la voluntat d'aquest Parlament i del poble que representa.

Hi ha casos en què l'Administració no ha seguit el dictamen de la Comissió Jurídica Assessoradora en matèria de responsabilitat patrimonial; dictamen que posteriorment la jurisdicció ha ratificat en els seus exactes termes. Tenim aquí un exemple de no-vulneració de la Llei, ja que el dictamen no és vinculant, però sí de malbaratament de recursos públics imputable a l'Administració. Des de la seva acció de control de l'acció de govern, vostès poden ajudar a corregir aquests capteniments.

En l'àmbit de l'Administració general, trobem, junt amb els temes de procediment administratiu, contractació administrativa, responsabilitat patrimonial i participació en els afers públics, els de la funció pública. Ens hem referit al dret de consort, és a dir, a un mecanisme tradicional de conciliació en la vida laboral i familiar que promou la destinació dels cònjuges, quan tots dos són treballadors públics, a una mateixa localitat. Ens complau que el Departament de Governació i Relacions Institucionals hagi clarificat que el personal laboral fix també es beneficia d'aquesta mesura.

En l'Informe, senyores diputades, senyors diputats, també tractem la qüestió del període de prova en el personal laboral local i la possibilitat de resoldre-li el contracte de forma lliure i motivada. En resum, proposem que l'Administració pública que convoca prevegi a les bases de la convocatòria criteris i garanties per al període de prova, que podrien inspirar-se en els vigents per a la resta de treballadors de l'Administració pública catalana.

Em referiré tot seguit a l'àmbit tributari i, a continuació, al d'habitatge i urbanisme.

El sistema tributari i les organitzacions que l'apliquen són bàsics per al funcionament del nostre estat social i democràtic de dret. Només des d'unes bases fiscals sòlides i amb una gestió eficaç es poden mantenir els serveis públics a què aspirem. Davant de les queixes en aquest àmbit, el nostre plantejament és sempre el mateix: què hi diu la llei?

En el document que els hem presentat trobaran un comentari sobre el caràcter preceptiu, obligatori, del recurs de reposició enfront dels actes de gestió tributària, abans d'acudir a la via jurisdiccional. La nostra activitat es va centrar, en aquest cas, a cercar la interpretació de la Llei, sortint al pas d'altres que defensaven el seu caràcter potestatiu i, amb l'ajut de les organitzacions associatives municipals, fer-la arribar a tots els ens locals del nostre país; en aquesta mateixa línia, algunes de les nostres intervencions concretes i reflectides en l'Informe, perquè s'apliqui degudament la distinció que fem entre taxes i preus públics.

L'any passat ja ens referíem a l'aplicació de la Llei de drets i garanties dels contribuents, de l'any 1998. Aquesta és una llei important, però cal que totes les administracions millorin la seva aplicació. Donar informació, motivar les resolucions, sempre és necessari, però en aquest àmbit potser encara més. La utilització de les tècniques telemàtiques que milloren l'eficiència i l'eficàcia de les administracions és especialment im-

portant en àrees en què cal efectuar càlculs, com ara els dels tributs.

En aquest sentit, avanço ja una conclusió de l'apartat de normalització lingüística: les aplicacions informàtiques de processos massius han de preveure la realitat plurilingüística de l'Estat i evitar que una innovació positiva per millorar l'agilitat impliqui vulnerar els drets lingüístics.

Habitatge i urbanisme. La previsió que vostès van establir l'any passat en la Llei d'urbanisme de reservar sòl per a habitatges protegits, de lloguer o de compra, és important; és una mesura que augmentarà l'oferta d'habitatge a preus assequibles. Però, perquè això sigui així, cal que aquestes reserves no s'integrin en el mercat per ajudar al finançament de les administracions.

Em sembla que cal una anàlisi objectiva dels factors que han determinat l'alça fora de mida dels preus de l'habitatge els darrers anys; alça i factors als quals, d'una forma o altra, ja fa anys que ens referim. Les causes són diverses: promotors, entitats financeres, propietaris del sòl, sovint públics, són els agents que hi han actuat i, per tant, alguna responsabilitat tenen en el resultat, ja que algun benefici n'han obtingut, d'aquesta activitat. La quantia del benefici respectiu en relació amb el temps d'inversió potser hauria de ser un element a considerar a l'hora d'articular polítiques que situïn novament l'habitatge com un bé de primera necessitat i no com una oportunitat d'inversió.

Catalunya és un país petit, on es construeix molt i no sempre bé. Un exemple d'això són les urbanitzacions amb carències urbanístiques importants; estan bastant esteses i cal posar-hi ordre. S'ha intentat, en especial des de l'adveniment de la democràcia en els ajuntaments, però queda molta feina a fer. Novament aquí penso que la responsabilitat està repartida: en tenen els promotors que la van iniciar, els qui van comprar parcel·les ignorant les seves obligacions urbanístiques com a propietaris, els ajuntaments que les van tolerar, les companyies administratives de serveis d'aigua i llum que hi van fer les instal·lacions i no han invertit a renovar-les. Sortir bé i amb justícia d'aquesta situació requereix una col·laboració estreta de tots els agents.

Medi ambient. Hem insistit en el nostre Informe en el comentari del dret d'accés a la informació ambiental, que, com saben, és tributari de la important tasca efectuada per la Comissió Europea per afavorir la transparència de l'activitat pública. Hem constatat progressos en la difusió dels resultats de les proves analítiques d'aigua potable en alguns municipis, però el Departament de Sanitat i Seguretat encara no disposa d'un banc de dades centralitzat, permanentment actualitzat, d'accés públic, i entenem que aquest és un objectiu que cal assolir.

La contaminació acústica aporta, com saben, un nombre molt considerable de les queixes en matèria ambiental. En aquest sentit, ja l'any 1998 demanàvem que Catalunya es dotés d'una llei que la regulés i pogués ser desenvolupada per les ordenances municipals. Aplaudim, per tant, l'aprovació de la Llei de protecció contra la contaminació acústica, que va entrar en vigor l'octubre passat.

Una activitat ben legítima, però generadora de sorolls, és l'activitat dels establiments recreatius, com ara els bars musicals. En l'Informe també recordem des del comentari de casos concrets les obligacions dels seus promotors i les competències dels alcaldes i els delegats territorials del Govern de Catalunya.

La nova Llei d'urbanisme representa un clar progrés en matèria de prevenció d'inundacions, en establir que el planejador ha de considerar el risc de catàstrofes naturals per definir els usos del sòl. Ara cal que concloguin els treballs de delimitació de zones inundables que permetin elaborar els plans municipals específics. És un altre exemple de la necessària coordinació entre les activitats del legislador, del Govern i dels ens locals.

En aquest àmbit de l'Administració hidràulica, una qüestió que requerirà un nou pronunciament d'aquest Parlament és la refosa de la legislació reguladora d'aquesta Administració, prevista en la Llei 6/1999, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua.

A continuació, senyores diputades, senyors diputats, faré un comentari sobre consum, per continuar després amb sanitat.

L'aparició de nous serveis al mercat sense una regulació que defineixi els drets i deures de prestador i d'usuari dificulta que el ciutadà pugui reclamar amb èxit quan no està d'acord amb la prestació. Són els poders públics, en exercici de les funcions que tenen atribuïdes en defensa dels drets dels contribuïdors, els que han de promoure la regulació d'aquests sectors d'activitat, articular mecanismes de resolució de conflictes i vetllar pel seu compliment i eficàcia.

En l'Informe connectem aquest deure de l'Administració amb la necessitat de dotar-la de recursos necessaris per exercir-lo. Aquells de vostès, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, que fa anys que analitzen i comenten el nostre Informe saben que sempre insistim en la necessitat de dotar suficientment l'Administració, la que fa analítiques, la que controla els serveis del consumidor o la que vetlla per la seguretat ciutadana, tant se val. Una administració amb prou recursos humans, professionalitzada i ben retribuïda pot donar resposta al repte que estatutàriament se li planteja. Si només té el repte, si quan s'aprova pressupost no se li assignen mitjans, només queda el voluntarisme, i puc assegurar-los que a les nostres administracions n'hi ha, de voluntarisme, i això és important, però encara no és suficient.

Sanitat. La Carta de drets i deures dels ciutadans amb relació a la salut i l'atenció sanitària és important. És un progrés, i així ho vam dir l'any passat. Ara bé, d'acord amb el nostre sistema institucional, el seu contingut s'ha d'incorporar a una llei, a fi que pugui ser invocat amb caràcter vinculant. Naturalment, el compliment d'allò a què ens obliguem amb més o menys nivell d'exigència requereix els recursos organitzatius i materials necessaris. Aquest conjunt jurídic, organitzatiu i material determina les possibilitats i les limitacions de les prestacions sanitàries a les quals ens referim en l'Informe.

Dono per reproduïda la nostra posició, debatuda en aquesta Comissió el novembre passat, sobre els diferents models de gestió en l'atenció primària de la salut

i les responsabilitats que, en tot cas, han de romandre sempre en mans públiques. Em remeto al text de l'Informe que avui comentem pel que fa a les nostres consideracions sobre els criteris de gestió i d'informació sobre les llistes d'espera, tant pel que fa a les mancances que hi persisteixen com als progressos, que també n'hi han.

Vull, però, referir-me expressament a la salut mental. Ens fem ressò de l'augment important dels recursos destinats a la salut mental en els darrers dos exercicis. Amb tot, cal no oblidar, a l'hora de prioritzar despeses no exclusivament sanitàries, la manca de serveis comunitaris i assistencials alternatius a l'hospitalització i per a la rehabilitació dels malalts.

Serveis socials. La funció que coneixem amb la denominació de «serveis socials» és una de les puntes de llança de l'estat social. Malgrat els avenços, podria repetir-los fil per randa el que vaig dir-los en presentar aquest apartat en l'Informe de l'any passat. Només els repetiré, però, aquell paràgraf que deia: «Si intentem resumir en tres frases allò que ens manca, podríem dir que les necessitats assistencials de la gent gran creixen a un ritme superior a les prestacions que els ofereix el sistema. És necessari incrementar i adaptar els serveis i els ajuts a les persones amb disminució física i psíquica. Hi ha un nombre de preocupantment alt de persones que malviuen en situacions de pobresa i que, sense una actuació decidida i coordinada dels poders públics, evolucionen cap a situacions d'exclusió social.»

Permetin-me un breu desenvolupament per a cada un d'aquests punts. Pel que fa a la pobresa, penso que ens cal assumir, als poders públics i al conjunt de la societat, que la cohesió social, que la lluita contra l'exclusió no és una activitat per dedicar-hi els excedents un cop ja s'han cobert les finalitats importants. En la mesura que afecta la dignitat humana, hauria de ser la primera entre les prioritats, per una raó ètica, però no només per això, sinó perquè com a societat, com a individus, som millors i també més productius, i també més rics i competitius, si garantim la cohesió social. Això vol dir recursos, això vol dir polítiques, això vol dir una voluntat de societat inclusiva, on el marginat d'avui no sigui vist com l'amenaça del nostre estatus, sinó com una interpellació per actuar i per incloure'l.

En relació amb els discapacitats posem l'accent en la mobilitat, en el transport adaptat. És significativa, en termes de plantejament inclusiu, la iniciativa d'incloure el finançament dels serveis de transport adaptat a l'àrea metropolitana de Barcelona en el contracte programa que ha de formalitzar l'Autoritat del Transport Metropolità amb el Ministeri de Foment. Que això es concretés seria molt, molt important. Naturalment, els demano que des de les seves responsabilitats facin el que estigui al seu abast per impulsar-ho.

Pel que fa a la gent gran, li dediquem el Llibre segon de l'Informe. Com han vist, es tracta d'una relació raonada de qüestions sobre les quals la nostra societat s'ha de posar d'acord, preguntes que tenen diverses respostes possibles. Nosaltres pretenem ajudar al fet que el debat s'enceti, i per això durant aquest any hi continuarem treballant intensament, perquè és important que s'arribi a conclusions.

Molt relacionats amb el capítol de serveis socials ho estan els de treball i de pensions. Des del meu despatx sento moltes vegades un repartidor de butà que anuncia que porta aquest producte; és un recordatori diari que no es pot donar per consolidada definitivament cap conquesta social. Ignoro si aquesta persona que sento anunciar butà cobra el que estipula la legislació, si cotitza o no la a Seguretat Social, però em recorda que l'actuació efectuada per la Inspecció de Treball arran d'una queixa que van trametre al Departament de Treball va declarar moltes irregularitats en aquest sector.

La sinistralitat laboral, que a tots ens preocupa, té sovint en les irregularitats, en el no-respecte a les normatives, la seva causa directa. Novament aquí hem de demanar que es doti l'Administració que vetlla pel seu compliment dels mitjans necessaris, recursos humans, materials i també jurídics. En aquest sentit ens preocupa que l'actual organització del mercat de producció i distribució de béns i serveis dilueixi la responsabilitat de qui obté el benefici més gran per l'incompliment de la normativa laboral.

En l'àmbit de pensions, tan important per a la gent gran, el que més ens preocupa és la insuficiència econòmica de prestacions com ara les del SOVI, moltes de les de viduïtat o les de pensions mínimes. Els arguments, les consideracions, també són aquí reiteratius pel que fa a la insuficiència i en relació amb algunes millores; entre aquestes darreres, la dels treballadors amb més de trenta-cinc anys cotitzats o la compatibilitat de la denominada «jubilació flexible» amb un contracte de treball a temps parcial.

Una qüestió que, a més d'implicacions econòmiques, en té de gestió és la de les indemnitzacions a les persones que van patir privació de llibertat com a conseqüència de la Guerra Civil. En l'Informe reflectim els esforços de gestió que s'han fet, però insistim que és molt important motivar de forma entenedora les causes de denegació quan s'escaigui aquesta, per evitar que es pugui interpretar com a malfiança respecte als sol·licitants. Això seria una doble victimització.

Comentaré tot seguit l'apartat més vinculat a la cultura. En l'apartat de cultura, en comentem les qüestions relacionades amb la universitat, la normalització lingüística i el que denominem «altres aspectes culturals».

Els síndics universitaris fan una tasca important per defensar els drets dels membres de la comunitat universitària. En aquest sentit, l'Informe recull i subscriu el que han assenyalat tots els síndics universitaris a Catalunya en relació amb la conveniència d'equiparar les convalidacions amb les adaptacions dels títols universitaris.

En un altre apartat ens referim a la gestió de la política de beques i, en la nostra opinió, la conveniència de modificar el sistema d'accés a segons estudis de les persones que n'han completat uns després d'accedir-hi per la via de majors de vint-i-cinc anys. Entenem que la modificació hauria d'anar en la línia d'estalviar-los una nova prova d'accés, si es requereix un contingut igual o similar al que ja van superar.

Si en els mots que hem dedicat a les qüestions tributàries ja comentàvem que la informatització de processos

administratiu no ha d'ignorar la pluralitat lingüística, només voldríem afegir que, a cinc anys de publicada la Llei de política lingüística, cal vetllar per l'efectivitat de l'adaptació de les empreses a les seves previsions.

En la secció de justícia tractem les qüestions de seguretat ciutadana, resituada sistemàticament en l'Informe després de la prova que vam efectuar en el resum diversos anys, i també de l'Administració de justícia i serveis penitenciaris.

Seguretat ciutadana. Més enllà dels comentaris sobre queixes concretes, ens ha semblat necessari insistir, remarcar que la política de prevenció i cohesió social a què hem alludit reiteradament és un element bàsic de la seguretat ciutadana i, en conseqüència, cal dinamitzar-la. En termes monetaris no sé si és més barata, però, en termes de sofriment estalviat i de promoció de la dignitat humana, segur que és econòmicament rendible.

La necessària complementarietat de les mesures jurídicopenals amb les socials no excusa que la seguretat també requereixi suficient dotació policial i millorar, quan calgui, les seves condicions de treball, i una adequada coordinació entre les diverses forces de seguretat.

Pel que fa a la coordinació, en aquest Informe analitzem l'articulació entre les funcions de policia especial, com ara la que desenvolupen els gestors del domini portuari, i les de la policia general. En aquest sentit, afirmem que l'existència d'un cos especialitzat, com succeeix al port de Barcelona, amb independència de la seva professionalitat –que no qüestionem– no exonera de la responsabilitat que la Llei atribueix a les forces i cossos de seguretat de mantenir la seguretat pública. Si es volgués alterar aquest repartiment de competències, caldria fer-ho mitjançant llei orgànica.

Hem expressat també la nostra preocupació per l'encàrrec de la notificació de totes les resolucions judicials que la reformada Llei d'enjudiciament criminal fa als cossos de seguretat. Pensem que en aquests temps de manca d'efectius i de la seva substitució per vigilància privada en algunes de les missions que tradicionalment havien exercit, com ara la custòdia d'edificis públics, és un contrasentit atribuir-los amb caràcter general una tasca que pot exercir igual o millor personal sense la seva específica preparació.

Juntament amb una policia ben formada, organitzada i suficient en nombre, necessitem una reforma legal i judicial que garanteixi una justícia ràpida i eficaç. Això és així en la jurisdicció penal i en totes les altres. Reconeixem les millores que representen algunes de les reformes legislatives aprovades pel Parlament estatal o el Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia. És des d'aquest reconeixement que ens preocupa la seva aplicació pràctica i, en especial, la periodificació de les inversions compromeses en el Pacte esmentat.

Entre les bones notícies, voldria destacar que durant l'any 2002 a Catalunya s'han proveït totes les places de jutges i magistrats disponibles. Es remarca també que el Tribunal Superior de Justícia va considerar oportú posar en funcionament un gabinet de premsa per acostar la justícia al ciutadà, o que ja aquest any el mateix Tribunal ha decidit adoptar unes mesures, prèvia valo-

ració de les consideracions que li vam fer arribar, per situar en un temps raonable la resolució de tots els assumptes sotmesos a la sala contenciosa.

Igualment, vull destacar la bona disposició que hem continuat trobant en el Consell General del Poder Judicial per col·laborar en la recerca de solucions per a les reclamacions que ens arriben en aquest àmbit. En aquest sentit, a finals d'any vam reunir-nos amb els vocals territorials per a Catalunya de l'esmentat òrgan constitucional, en aplicació del conveni que vam signar l'any 2001.

En l'apartat específic dels serveis penitenciaris, destaquem el problema que en aquest moment ens preocupa, que és la massificació. Comentem també les causes de l'increment del nombre de presos i els seus efectes en les possibilitats de reinserció social i en la seguretat en els centres. Com a mesures a adoptar, suggerim actualitzar el diagnòstic de necessitat de places penitenciàries, fer una política de prevenció i, en el marc de la legislació, intensificar l'aplicació de les mesures alternatives a la presó. També comentem alguna actuació més concreta, relativa a la comunicació dels presos amb el jutges de vigilància penitenciària.

Tot seguit comentaré també els tres capítols marcadament transversals de l'Informe, començant pel d'infants. Volem destacar en aquest àmbit tres temes que ens semblen particularment significatius: l'atenció als menors infractors, els acolliments familiars i la igualtat d'oportunitats en l'educació.

En efecte, l'any 2002 ha estat l'any de l'aplicació de la Llei orgànica 5/2000, de justícia juvenil. El Parlament català havia aprovat una bona llei, a finals del 2001, per adaptar la nostra realitat a aquella llei estatal; una llei, la nostra, amb prou garanties de cara als menors. Encara manquen, però, els reglaments, tant de la Llei estatal com de la Llei catalana. Aquest retard en el desplegament de les lleis, que sembla constituir un mal endèmic dels nostres legislatius, perjudica el tractament dels menors infractors.

A part d'això, la nostra institució s'ha interessat pels recursos que es destinen a aquests menors. L'any 2001 havíem visitat els centres aleshores existents en el nostre territori; teníem el temor que l'augment de places no comportés la massificació dels centres, i aquest era també el rerefons d'una queixa presentada per l'òrgan de representació dels treballadors en règim laboral del Departament de Justícia. Aquests professionals s'inquietaven pel fet que amb una deficient aplicació de la Llei es tendís a un model més repressiu que educatiu.

El Departament ens informà de manera detallada de les noves realitzacions en aquest camp, així com també dels propòsits de futur, i són aquests propòsits els que han de ser objecte d'atenció per part del Síndic. A l'època en què vam assumir els traspessos en aquesta àrea, Catalunya volgué recuperar la tradició i el prestigi que sempre havia tingut en l'atenció d'aquests menors, i això no es pot perdre.

El segon tema que apuntàvem és el dels acolliments familiars. Aquest és un recurs fonamental dins del sistema de protecció de la infància en risc, i encara el veiem poc arrelat entre nosaltres. Per això l'adjunt per a

la Defensa dels Drets de l'Infant va visitar tres de les institucions col·laboradores d'integració familiar acreditades per l'Administració. Totes elles porten a terme una tasca encomiable, tant pel que fa a la promoció i difusió de l'acolliment i amb campanyes de captació de famílies com per la valoració i formació d'aquestes. En el nostre Informe fem una ressenya al més extensa possible d'aquestes visites.

L'encàrrec que tenen aquestes institucions es refereix amb caràcter general a l'acolliment simple en família aliena, però cal pensar també en l'acolliment en família extensa, que cal afavorir, i aquí hem trobat mancances. Vam emprendre una actuació d'ofici amb l'objectiu d'equiparar els ajuts que reben les famílies alienes i les famílies extenses; vam argumentar i suggerir aquesta equiparació, sense que l'Administració ho hagi acceptat. En aquest sentit, vam conèixer un cas especialment dolorós d'un grup d'avis que tenen néts acollits i que ens van manifestar les seves dificultats de tot ordre a l'hora de pujar-los. Creiem que aquestes situacions mereixen una atenció especial i la reconsideració de la normativa que les empara. Un dels supòsits que podria ser objecte de legislació és la figura de l'acolliment permanent, que comportaria ampliar el camp i els beneficis dels acolliments familiars.

Finalment, un tercer punt en el qual hem posat molt d'èmfasi és el de la igualtat d'oportunitats en educació. Es tracta d'un tema que hem iniciat amb un seguit d'actuacions d'ofici llargament preparades, a través de les quals ens proposem d'examinar i valorar els recursos de què disposa el nostre sistema educatiu per paliar i evitar les desigualtats en educació.

De fet, algunes queixes o altres actuacions d'ofici empreses anteriorment ja s'havien referit d'una manera o altra a la igualtat d'oportunitats; així, actuacions sobre absentisme, ajuts per a menjador escolar i llibres, o sobre la gratuïtat en l'ensenyament.

Ara volíem abordar també l'educació compensatòria amb una visió global. Les visites a quinze centres, les converses amb responsables del Departament d'Ensenyament amb experts universitaris, amb mestres de compensatòria, etcètera, tal com expliquem en el nostre Informe, han donat lloc a unes primeres aproximacions, que hem comunicat al Departament d'Ensenyament, en el sentit que cal anar més enllà dels ajuts materials i l'assistència didàctica que es presta als alumnes immigrants o amb necessitats educatives especials. Aquests constitueixen un grup vulnerable que es pot quedar tancat en ell mateix, sense possibilitats d'una veritable promoció, si no es tendeix a una concepció única del nostre model educatiu, amb voluntat de truncar el determinisme social que, ara per ara, és difícil d'evitar i que afavoreix tan sols els alumnes que per naixement i tradició familiar ja disposen d'un bagatge cultural afermat en entrar a l'escola. Des de la nostra institució tenim confiança en l'abordatge que d'aquest tema faci l'anunciada nova Llei catalana d'educació.

I, encara que aquests són els tres punts que volíem subratllar especialment, també volem cridar l'atenció respecte a la insuficient dotació per a ajuts a les famílies, en perjudici d'una autèntica protecció a la infància. Ens

referim al suport que necessiten determinats infants discapacitats o afectats d'allèrgies greus, o a les exigües dotacions per a beques de menjador. Massa sovint, aquests ajuts tenen un caràcter graciós, amb un presupost tancat que els confereix un caràcter assistencial impropí.

Senyores i senyors diputats, hem fet també –parlaré ara un moment de les dones, del tema de dones– un seguiment del Llibre segon de l'Informe de l'any 2001, que vam dedicar a la violència domèstica contra les dones. El començament de l'any en aquesta matèria és esgarriós. No hem trobat mesures prou eficaces per protegir les víctimes i intensificar la pressió social sobre els maltractadors. Des del reconeixement de la tasca que efectuen els professionals que intervenen en aquesta matèria, hem de reclamar més eficàcia. Com que no se'ns ha ocorregut res millor, conscients de les nostres limitacions, hem pretès fer una relació de les matèries sobre les quals reflexionar i, si de cas, adoptar mesures o complementar-les.

Igualment, plantegem la situació relativa a les xarxes de prostitució. Ens sembla evident que, més enllà de la discussió sobre l'eventual regulació d'aquesta activitat, cal millorar els programes d'atenció a les persones que volen sortir-ne i la resposta a les persones estrangeres que col·laboren amb la justícia per desarticular organitzacions explotadores.

Senyora presidenta, senyors membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, per acabar, només uns pocs mots sobre el tema de la immigració. La Càtedra d'Immigració, Drets i Ciutadania, que, com vos tès recordaran o saben, hem promogut juntament amb la Universitat de Girona i el Bisbat de Girona per reflexionar i aportar idees sobre les qüestions que s'hi relacionen, va organitzar fa uns setmanes un simposi. Un dels participants, un alt funcionari de l'OIT, ens va facilitar dades d'aquell organisme segons les quals avui, en el món, hi ha uns cent vint milions de treballadors immigrants. Aquesta xifra, ens deia, s'ha doblat els darrers vint-i-cinc anys, i es preveu que es tornarà a multiplicar per dos d'aquí al 2025.

Un fenomen, doncs, d'aquestes dimensions és prou complex com perquè, amb modèstia, el reconeguem a l'hora d'intentar aportar idees per a la seva gestió. Aquesta actitud, l'hem de tenir tots els que ens apropem a la temàtica, des del Govern de l'Estat fins als que critiquem una part de les mesures que ha adoptat. Des del reconeixement de la complexitat podem admetre que no hi ha respostes senzilles i que, en tot cas, la prudència en les expectatives sobre la virtualitat de qualsevol mesura que s'adopti és una bona consellera.

Des d'un estat social i democràtic de dret com el nostre, hi ha, però, alguns criteris que, en tot cas, els poders públics han de seguir. En citaré alguns: unificar les interpretacions de les normes; que aquestes i aquelles siguin públiques; que, la gestió, es procuri que sigui transparent; que el principi de jerarquia normativa es respecti sempre, i que les administracions que hi intervenen es coordinin amb lleialtat. Tot plegat no és més que demanar el compliment del que disposen la Constitució i la Llei de procediment administratiu. Amb tot,

a vegades la realitat no s'ajusta a aquests paràmetres no discutibles.

Fóra bo que tots els agents públics concernits ens esforcéssim per disminuir la improvisació i valorar raonadament les aportacions que uns i altres puguin fer. Si no és així, serà difícil evitar els conflictes que se'n poden derivar i aprofitar els valors positius que, innegablement, la immigració ens aporta.

Il·lustre senyora presidenta, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, amb aquestes darreres consideracions acabo la meva presentació i quedo, naturalment, a la seva disposició per a les qüestions o aclariments que considerin oportuns.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor síndic.

Aturem la Comissió deu minuts i la reprenem de cara que pugin els senyors diputats i diputades formular els comentaris i preguntes que considerin pertinents. Agrairia que fossin deu minuts, no més d'aquest temps, eh? *(Pausa.)* Gràcies. *(Veus de fons. Pausa.)* Bé, hi ha una demanda que sigui un quart. Doncs, un quart; però que sigui un quart aleshores. Molt bé.

La sessió se suspèn a les onze del matí i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia.

(La vicepresidenta substitueix la presidenta en la direcció del debat.)

La vicepresidenta

Reprenem la sessió amb la intervenció de la senyora Dolors Comas d'Argemir, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. De nou em pertoca comentar l'Informe del Síndic de Greuges, en aquest cas el corresponent a l'any 2002, i un dels elements que cal destacar i que jo crec que val la pena dir-lo, encara que sigui repetir el que hem dit en altres ocasions, és que es mostra la consolidació progressiva del treball del Síndic, i en aquest sentit volem felicitar la institució i la persona que la representa pel treball que significa, justament, aquesta consolidació i que, al nostre entendre, doncs, implicaria també que poguéssim anar-se millorant pel que fa referència al mateix coneixement dels ciutadans i ús de la sindicatura de Greuges, de cara que pugui tenir més representativitat de l'activitat de les administracions catalanes i com a instrument de la mateixa finalitat per a la qual està creada la sindicatura.

Jo volia comentar, com a qüestió general, una qüestió, i és que la informació presentada a l'Informe del Síndic pot ser classificada des del punt de vista del comentari en dos grans grups. El primer –i dic només des del punt de vista del comentari, no en el contingut del mateix Informe, no? – correspondria als casos individuals que arriben a la sindicatura que reclamen el compli-

ment i l'acció de l'Administració. Són casos extraordinàriament variats, tenen un grau de resposta administrativa molt elevat: un 74%, que és el que s'assenyala, està indicant un indubtable èxit de la gestió del Síndic, en el sentit que en la major part dels casos es resol en sentit positiu la reclamació, quan el Síndic s'adreça a les administracions competents. Per tant, diguéssim, tot aquest tipus de plantejament ens està indicant un tipus, podríem dir, d'acció exitosa de la sindicatura.

El segon grup és aquell que té una implicació política més elevada, i és el que representen els problemes de caràcter general, accions polítiques de govern de les diferents administracions. En aquest cas, el que no és raonable –nosaltres entenem– és la reiteració de tota una sèrie de problemes, any rere any, en l'Informe. Alguna cosa falla, no en la sindicatura, sinó en el govern dels afers públics.

És a dir, el que volia dir és que, si en el cas del tractament de casos individuals sí que l'acció del Síndic té un reeiximent des del punt de vista de la solució de molts dels problemes, des del punt de vista del que és l'acció política de les administracions, l'acció del Síndic té una incidència relativa, encara que en alguns casos la té, molt relativa, justament per la reiteració de temes, que fins i tot en la mateixa presentació d'avui s'ha subratllat, i s'ha subratllat fins i tot fent referència a paràgrafs sencers del que ja havia aparegut en l'Informe de l'any passat.

En aquest sentit, un breu repàs als casos tractats posa en evidència que els debats i les propostes parlamentaris no estan tan llunyans de les preocupacions i reclamacions que el mateix Síndic posa en evidència, sinó que en bona part són coincidents. La nostra pregunta, aleshores, és per què el Govern manté l'allunyament dels problemes detectats.

En aquest sentit, hi ha tota una sèrie d'aparicions en els informes d'uns problemes concrets, amb situacions i manca d'actuació de l'Administració, principalment de la Generalitat, cosa que és l'aspecte més rellevant que crec que he de citar del paper institucional del Síndic. Es destaca any rere any la disfunció entre les necessitats, bàsicament socials, de la població i la xarxa d'equipaments, serveis i prestacions públiques a què tenen dret. I això es fa evident en els informes, i també es fa evident, com ja he dit, en l'activitat parlamentària. I aquí és on s'imposa la reflexió política, la sensibilitat o les prioritats del Govern, de les diverses administracions, i molt especialment, a causa de l'amplitud de les competències, del de la Generalitat, que semblen trobar-se molt lluny de la realitat quotidiana de les necessitats que reclamen els mateixos ciutadans.

Només revisant –hi torno a insistir– els temes que tracta l'Informe, només revisant aquests temes i la reiteració amb què apareixen els problemes d'accés a la informació, a l'Administració, i els problemes, la gran quantitat de queixes en l'Administració; els temes de seguretat ciutadana; els d'habitatge, que a més els dona, en aquest cas, una importància important; els temes de medi ambient, que jo diria que en l'Informe d'aquest any es recullen tota una sèrie de problemes potser de més entitat i contingut que en altres informes que hi apareixen també, però potser de menys entitat; els pro-

blesmes de les llistes d'espera; de la reforma de l'atenció primària; de transport sanitari; els talls en subministraments elèctrics, si parlem de consum; la sinistralitat laboral; la manca de ritme per arribar a tenir unes pensions dignes i suficients; els problemes de les prestacions per a la gent gran i de serveis... I podríem anar dient «etcètera», que són temes que surten no resolts any rere any, i aquí ja és una qüestió no de qüestions individuals, que hi són, perquè afecten els ciutadans particulars, sinó una qüestió política.

És en aquest sentit que, sobretot l'assistència a la tercera edat, els problemes a la sanitat pública, la protecció a les minories, la mateixa infància, dones i immigració, són aspectes que continuen amb molts problemes, i problemes greus. Després li faré alguna pregunta amb relació a algunes d'aquestes qüestions; volia fer aquest comentari general, eh?: l'èxit quant a la resolució de casos concrets, la manca de sensibilitat del Govern, de les diferents administracions, especialment de la Generalitat, per fer front als problemes que reiteradament surten i, per tant, no estan resolts, i això és una demostració de la incapacitat de poder-los donar resposta.

En relació..., volia també fer dos comentaris, un dels quals el vaig fer l'any passat, amb relació al mateix estil de l'Informe i a la utilitat que té, i, al mateix temps, que nosaltres voldríem que en tingués més, en el sentit següent. De vegades costa –i ho dic des del punt de vista, ara, de l'activitat parlamentària, on trobem en l'Informe del Síndic molts suggeriments i d'alguns dels quals, ara ho comentaré, es fa cas i es tiren endavant–, em costa trobar de vegades, al llarg de l'inventari exhaustiu dels casos que serveixen com a exemple per comentar, la significació i valoració de les dades. És a dir, de vegades apareixen més les qüestions com un inventari que com una valoració.

No dic que sigui així en tot l'Informe, eh?, sinó que hi han parts, sobretot en els casos en què s'han fet actuacions d'ofici o en els casos –per exemple, en el Llibre segon–, en què hi ha, podríem dir, un marc més global... Però hi ha algunes..., nosaltres entenem –nosaltres entenem– que, potser confrontant els casos que individualment arriben a la sindicatura i que és inevitable que arribin així, individualment, amb l'existència d'altres indicadors, per exemple, enquestes sobre satisfacció dels serveis públics, o les informacions que subministren els serveis de reclamació als usuaris, de les administracions i empreses de serveis col·lectius, es podria aleshores contrastar aquesta informació individualitzada amb altres tipus de fonts que subministrarien potser tota una sèrie d'indicadors de significació general d'aquells problemes, de l'abast que tenen, en definitiva, i que suggereixo.

En tot cas, també volia assenyalar que la xifra d'expedients que acaba tractant la sindicatura, els 4.542, és una xifra important –és una xifra important–, però que encara, per la mateixa desproporció amb què es dona en el territori de Catalunya –proporcionalment als habitants, lògicament– i pel fet que es concentren sobretot en unes determinades àrees i no unes altres, ens està indicant el que apuntava a l'inici: que encara cal avançar una mica més pel que fa referència al coneixement

i utilització per part de la ciutadania de la sindicatura. En aquest sentit els voldria preguntar si l'aparició de la web no ha produït variacions fonamentals en el nombre d'expedients. Jo crec que no ha produït variacions fonamentals, i en aquest sentit els ho volia preguntar.

També en el nostre cas valorem la incidència a nivell internacional que té la sindicatura, tant per la presència i participació en institucions internacionals com pel mateix Programa de cooperació als Balcans, que vaig tenir també l'oportunitat de conèixer directament amb altres diputats i que ja havíem valorat com una tasca molt important i que reafirmem amb això.

I assenyalar com, efectivament, moltes de les qüestions que presenta la sindicatura tenen utilitat per a la tasca parlamentària. Per exemple, ara vull fer referència a com el Llibre segon, que aquest any s'ha dedicat a temes de la gent gran, ha donat origen ja a interpellacions parlamentàries i a acords presos en el Parlament, alguns dels quals estan en la línia que assenyala el mateix Informe de la sindicatura: la coordinació entre administracions; fer uns equips únics, per exemple, de valoració i seguiment de les persones ateses... Bé, ara no vull fer un inventari d'això. O, per exemple, volia assenyalar que totes les recomanacions que fa amb relació a la situació de les dones maltractades, lògicament, les hem de tenir en consideració a la Ponència que estem intentant tirar endavant una llei contra la violència contra les dones, eh? I, per tant, insisteixo en la utilitat de moltes de les qüestions de l'Informe.

I, per fer alguna qüestió ràpidament i no allargar la intervenció, voldria plantejar algunes preguntes. Una, amb relació als temes d'atenció a la infància, que en aquest Informe d'aquest any es fa èmfasi no només en la protecció a la infància, que ha sigut una cosa recurrent, important i que hi torna a aparèixer, sinó que hi apareix un èmfasi nou, que és el de l'atenció a la infància, i s'assenyala la importància que pot tenir la Llei de suport a les famílies. I és en aquest sentit que m'agradaria que ho valoressin, valoressin el paper de la mateixa Llei, però també el fet que el fet de tenir una llei no implica necessàriament que les actuacions es tirin endavant de la manera amb què tots desitjaríem que es tirassin endavant. La mateixa mancança de desplegament de la Llei de la infància de l'any 95 és un indicador que potser si aquesta Llei es complís tal com està plantejada, potser altres lleis no caldrien, perquè en aquest sentit..., ara no estic dient que la Llei de suport a les famílies no calgués, eh?, sinó la necessitat de compliment dels mateixos objectius que com a Parlament ens marquem.

També volia assenyalar que avui en la presentació no ha fet referència a un dels problemes que estan generant molta mobilització social en el territori en concret, i també en l'àmbit de Catalunya, com és el Pla hidrològic nacional –apareix a l'Informe. El que volia preguntar és, a banda dels comentaris que fa la sindicatura en aquesta qüestió i que ha enviat el Defensor del poble europeu la mateixa queixa o la mateixa reclamació que es planteja, en quin lloc situa les mesures d'estalvi i reutilització de l'aigua com un element per evitar els transvasaments, que, com diu el Síndic, només en última instància s'haurien de produir?

També volia fer èmfasi en la desproporció que assenyala, des del punt de vista del tema de l'habitatge, entre el valor de l'habitatge i el valor del mercat. I ens diu l'Informe que el legislador ha de fer un esforç imaginatiu de foment de l'habitatge i intervenció del mercat immobiliari, i m'agradaria, si pogués ser, que ens especificués una mica més en què podria consistir aquest esforç imaginatiu.

I també volia, finalment –ja l'última pregunta–, que fes una valoració de la reforma del Codi penal, que ha implicat –i això s'assenyala a l'Informe–..., és un dels elements que està donant una major massificació de..., en el cas de les presons, en aquests moments. En aquesta valoració, que ja en l'Informe apareix que un dels resultats és aquesta massificació, la pregunta és: està evitant delictes?, i aquesta massificació possibilitarà una millor reinserció de les persones que han comès delictes, que finalment és la finalitat de les institucions penitenciàries? Nosaltres creiem que no, però, en tot cas, el que demanem, justament, és la valoració del Síndic d'aquestes qüestions.

Res més, i amb això acabo la intervenció. Gràcies de nou pel seu Informe, i insisteixo en la utilitat que té des del punt de vista de corregir aquelles deficiències que les administracions presenten de cara als ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora diputada. Correspon ara el senyor Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor síndic, la nostra cultura tradicional és la cultura de la resignació, eh? Per tant..., bé, hi ha resignació cristiana i hi ha la catalana, no?, de resignació. Llavors, nosaltres valorem positivament que des de la sindicatura es faci aquesta política pedagògica, evidentment no de la cultura de la queixa per la queixa, sinó que la gent, doncs, tingui canals i la gent s'atreveixi a fer complir els seus drets i denunciar fins on calgui les injustícies, no? Perquè a vegades la gent només se queixa a les parades d'autobús, però no és capaç de telefonar a l'Ajuntament: «Com és que tarda tant el 41?» –ho dic perquè avui ha trigat molt, no? (*Rialles.*) És a dir que aquesta cultura..., volia preguntar si vostès són conscients que han de fer, una mica, un esforç totes les administracions perquè la gent no només es quedi amb la queixa aquesta encesa, sinó que vagi a utilitzar els canals, perquè crec que si s'utilitzen els canals, generalment, si es té raó, les coses..., en fi, com a mínim. algú se n'assabenta, no?

(*La presidenta reprèn la direcció del debat.*)

Per tant, nosaltres valorem molt positivament això, aquest increment que es preveu. Evidentment, no és bo, en una societat normalitzada en ús dels seus drets, que les queixes vagin augmentant, perquè això vol dir que les coses no van bé, algú ho fa malament. Però jo crec que els nivells que tenim, de vegades, de les situ-

acions, doncs, fan que es necessiti un cert..., una tasca pedagògica de la cultura de lluitar pels drets individuals de cadascú, amb el benentès que lluitar pels drets individuals de cadascú repercuteix en els drets de tothom. Llavors, en aquest sentit, nosaltres volíem felicitar per aquesta tasca pedagògica la sindicatura.

Vostè s'ha referit que hi ha un desconeixement, seguint en aquesta línia, per exemple, del dret de petició, no?, i això creiem..., a veure com s'haurien d'instrumentar polítiques perquè la gent el pogués utilitzar, la gent sabés el que és, no?

Llavors, com deia abans, pensem també que a nivell administratiu o a nivell de consum la gent no té massa informació de com reclamar, de com denunciar, de què fer quan hi ha una cosa que creu que lesiona els seus drets. Nosaltres creiem que en això caldria obligar o recomanar –he posat «obligar» entre cometes– a les administracions a donar publicitat als organismes que protegeixen el ciutadà; és a dir, no obligar, potser, que tothom tingui un síndic de greuges, totes les institucions, però sí que les administracions, a la vegada que diuen on pagar els tributs, han d'explicar també, a la vegada, on reclamar si les persones se senten, doncs, lesionades en els seus drets, tant per l'Administració pública com per les empreses privades o per altres persones físiques, no?

Un exemple d'això, el trobem en les polítiques agressives, aquestes polítiques que es fan de trucada telefònica. Primerament, això de la Llei de dades personals, no ho sé, no sembla que hi hagi manera de complir-se; és a dir, sempre tenen la teva adreça, a tot arreu, és a dir, les cartes que reps, les trucades que reps... Per tant, això..., la Llei de protecció de dades jo crec que no es compleix, eh?, són aquestes infinites lleis que es fan i que no es compleixen. I, per tant, volíem preguntar, doncs, en fi, per aquestes polítiques agressives que utilitzen dades que no poden utilitzar.

Llavors, clar, si quan agafes el telèfon dius: «Escolti, vostè com ha aconseguit tal?», pum, ràpidament pengen, no?, però en principi hi ha una indefensió generalitzada del ciutadà. Però és que, a més a més, amb aquesta política, per exemple, hi ha, en fi, situacions en què és fàcil, molt fàcil, donar-se d'alta, però molt difícil donar-se de baixa, no? I sobre això regularment surten cartes als diaris de gent i articulistes i famosos, de dir: «Bé, jo, escolti, és que em vaig donar d'alta d'un telèfon mòbil d'una companyia, molt senzill..., escolti, donar-se de baixa, fa mesos i mesos i no me'n surto.» I això és una queixa regular en els mitjans de comunicació, eh?, i això en altres coses, no?

Per tant, doncs, nosaltres volíem preguntar a veure com pensen abordar aquesta situació, per altra banda molt regularment en els mitjans de comunicació, ja sigui a nivell de carta al diari, al director, ja sigui en forma d'articulista, la gent se queixa del difícil que a vegades és donar-se de baixa d'un servei en què ha sigut facilíssim donar-se d'alta. Aleshores, això sembla allò de l'entrada lliure i sortir-ne a garrotades, no?

Llavors, parlant d'aquests símptomes, a vegades, de la ciutadania, de les queixes, nosaltres volíem preguntar si, per exemple, les cartes al director o les trucades a la

ràdio de gent que es queixa..., si la sindicatura té un servei per anar incorporant o per anar analitzant el tipus de queixes de què la gent, quan escriu als diaris o truca a la ràdio, es queixa, no? És a dir, això..., volíem preguntar si la sindicatura, doncs, fa un buidat de les cartes susceptibles que hi actuï la mateixa sindicatura. Crec que això seria una bona manera d'annotar actuacions o de reflexionar sobre actuacions futures. Bé, això, a nivell de l'ús aquest de lluitar contra la cultura de la resignació, no?

Vostè ha parlat especialment de l'habitatge i el seu problema. Clar, aquí, els que van fer la Constitució van fer que l'habitatge fos un dret, no? El problema és com se pot conciliar un dret en què any rere any, des que es va fer la mateixa Constitució, el preu de l'habitatge ha doblat o ha triplicat els salaris, la pujada dels salaris, no? Per tant, aquí hi ha, en fi, una conculcació a nivell individual de la mateixa Constitució, perquè els mitjans, els públics, no garanteixen aquest dret, perquè, clar, no es pot garantir. Si resulta que la mitjana de l'increment de l'habitatge triplica la mitjana de l'increment dels sous, doncs, escolti, vull dir, és que això és matemàtic, no?

I aquí hi ha una altra cosa, i és que els plans d'habitatge, que es fan amb molt d'aparell mediàtic i es presenten i diuen no sé quants mils de milions, resulta que aleshores no es compleixen. No es compleixen perquè és una d'aquelles activitats, els plans d'habitatge, que és que si..., o sigui, aquells diners són susceptibles de ser utilitzats, però si no s'utilitzen, doncs, no s'utilitzen, no? I això ja està bastant comprovat que han estat mal quantificades, mal valorades, mal graduades, les possibles tipologies d'habitatge perquè els promotors privats entressin, utilitzessin els mecanismes dels mateixos plans d'habitatge; per tant, els sortia més a compte anar al mercat lliure, i aleshores han quedat allí morts de riure, i això és una afront contra els ciutadans, no?

Llavors, amb això li volíem preguntar, doncs, a veure, en fi, com poder garantir que..., els preus de mitjana dels habitatges que es facin, públics i privats, haurien de, per pura lògica i per pur mandat constitucional, per pura racionalitat constitucional, doncs, pujar exactament igual que el cost de la vida, els que hi haurien com a mínim en l'actuació en general, no? Llavors, en aquest sentit, nosaltres voldríem que ens digués si això de l'ús de la subhasta de terrenys públics, en fi, això és un ús pervers que s'ha utilitzat, i no sé si es pot seguir d'ofici, però des del punt de vista del dret de la legitimitat és molt discutible, no?, que d'una caserna allà que a vegades ha estat una donació per força d'un ajuntament, que és una cosa pública, que aleshores aquella institució –Ministeri de Defensa o el que sigui–, aleshores, d'allò que no li ha costat res, en faci un ús de subhasta per obtenir més diners pel que sigui, no?, pels seus interessos. Per tant..., aquí hi han comunitats autònomes, per exemple, que s'han prohibit, s'han autoprohibit la subhasta com a mètode de venda de terrenys públics, perquè la subhasta, doncs, encareix.

Després un altre punt en què voldríem nosaltres també que ens digués alguna cosa més és aquest frau de venda - postvenda de l'habitatge protegit sense que l'Ad-

ministració utilitzi els seus mecanismes de tempteig i de retracte a què té dret i que no els utilitza. Aleshores, clar, aquí hi ha una..., encareix a costa de tothom uns habitatges, i ho fa per partida doble: allò..., han pagat uns impostos entre tots, etcètera –bé, no ho vull explicar.

Llavors, una altra cosa de què volia parlar –i aniré acabant, senyora presidenta, perquè em sembla que ja em falta (*veus de fons*)..., vaig bé, encara? (*pausa*)–, bé una altra cosa..., en la qüestió de l'Administració general, a nosaltres ens preocupen ja de manera històrica –de manera històrica– l'ús i l'abús de la publicitat institucional, que és publicitat política encoberta de publicitat, en fi, això..., ja ens entenem tots, eh? Aleshores, això..., bé, tots estem fets de la mateixa pasta, i, per tant, si això al final es pot acabar pervertint, tots ho acabarem pervertint. En això crec que la sindicatura de Greuges o tal podria fer unes reflexions sobre aquest increment que es podria valorar, quantificar, de quant les administracions gasten en publicitat en els anys, i veuríem un creixement espectacular. Aleshores, clar, no sé si s'ha de fer tanta propaganda, de vegades, de les coses, no?, o la millor propaganda és que l'autobús vingui a l'hora.

Llavors, una altra qüestió que a nosaltres ens preocupa és la qüestió dels sorolls, dels sorolls veïnals; aquí sempre hi ha indefensió. Quan te diuen: «Ostres, a baix de casa posaran una discoteca», ja tremoles. Al final, els veïns diuen: «No, no és una discoteca, és un supermercat. –Salvats», no? Llavors, aquest és un tema que s'hauria de, potser, insistir-hi més. És a dir, no pot ser que la gent se senti indefensa davant dels serolls generalitzats, i dels serolls que vas a un lloc que era tranquil, de dir: «Oh!, està molt tranquil», i pum, al cap d'un any de ser-hi, allà, doncs, resulta que no pot dormir a les nits, no pot ni circular, no pot entrar al pàrquing de casa, etcètera, no?, és a dir, com altres coses. Llavors, en aquest tema dels serolls, a més a més, resulta que molts ajuntaments, doncs, no tenen normatives adequades, no les posen al dia i, en fi, estan incomplint fins i tot la Llei de contaminació acústica. Per tant, jo crec que aquí potser caldria també..., no ho sé, dir alguna cosa, no?

Aniré acabant, perquè, clar, suggereix tantes coses, el que deia vostè, senyor síndic, que... En el tema de l'adaptació dels transports públics, aquí em sumo a la reconvençió. És a dir, cada legislatura, és ingent la quantitat de mocions aprovades per unanimitat perquè, en fi, no hi hagi barreres arquitectòniques en els transports públics, no només... És que, clar, la gent pensa a vegades en aquella persona que va amb cadira de rodes, no?, però, escolti, per a la persona gran o la persona que va amb un cotxe de nens, tot això..., doncs, resulta que, en fi, en les parades de metro i tal no hi ha ascensors, etcètera; no hi ha manera, no hi ha manera que hi hagi..., perquè pujar escales no va bé. Per tant, aquest és el tema sempre pendent, i aquí, home, no sé si haurem d'aplicar la resignació catalana, però...

El tema del repartidor de butà és un tema que ha sortit ja a vegades als mitjans de comunicació; no sé si vostès hi estan... En fi, sembla clar que els repartidors de butà, aquí a Barcelona, una part no cobren; només co-

bren a partir de les propines. I això ha sortit ja als mitjans de comunicació. Aleshores, clar, això és un tema greu i que alguna administració se n'ha d'ocupar. Això ha sortit en mitjans de comunicació i, a més a més, ha sortit gent que ha trucat i tal, que, bé, diuen al repartidor que no donen... «Oh!» –diu–, «és que si no em dona propina no cobro, perquè només cobro les propines.» Aleshores és una qüestió que la deixo així a l'aire.

Després, una cosa de la política d'adopcions, i és aquesta facultat, a vegades, d'externalitzar. Aquí tenim un fet diferencial, moltes vegades: que a Catalunya paguem els serveis dobles, no? I en el tema de les adopcions internacionals, doncs, resulta que és una de les úniques comunitats autònomes que té dos serveis, podríem dir: el servei intern, que diuen que és més llarg i que és de franc, en el qual una família la reclamen idònia, i el servei més ràpid, que és que paguis 150.000 pessetes, i aleshores hi ha una empresa que fa els tests psicotècnics i psicològics corresponents, amb el qual, doncs, el procés d'adopció, en fi, s'escurça. Aleshores, clar, això no s'acaba d'entendre, és a dir, què vol dir això? És a dir, és una situació una mica absurda, de dir: «No, no, és que, si vostè va per l'Administració, el temps d'adopció serà de dos anys o tres; en canvi, si va...», eh? Però generalment a la gent ja ni li ho diuen, això; conec casos de gent que ja ni li ho diuen. Ja sap la gent que ha de pagar una empresa, que són serveis externalitzats de la mateixa Generalitat, amb la qual, doncs, iniciarà el procés, i llavors diuen: «Sí, amb relació a altres comunitats autònomes que ho fan tot de franc, escurcem els terminis.» Però bé, en fi, aquí hi ha algunes coses que no són lògiques, no?

I finalment, per acabar –ja acabo, ja no...–, també ens preocupa molt l'abús de la policia privada, és a dir, no els abusos de la policia privada, sinó l'abús del recurs a la policia privada. Ideològicament, nosaltres creiem que la coacció i la violència, això, si n'hi ha d'haver, ha de ser monopoli dels serveis públics, no? Aleshores, aquesta profusió de policies privades, a vegades amb el pretext –amb el pretext, perquè cal distingir pretensions i pretextos, eh?–, a vegades amb el pretext que «home, no posarem les policies públiques a vigilar pedres»..., bé, i per què no? Tota la vida ho hem fet, eh? Jo prefereixo –prefereixo–, en un edifici públic, que el custodii una força pública, que no pas una força privada; jo ho prefereixo. Que és més car? Doncs, és més car, què hi farem, no? Però, aleshores..., és a dir, a vegades, quina legitimitat té una companyia de seguretat privada per coaccionar o per a daixò un ciutadà, en un edifici públic? Això és molt relatiu. És a dir, en el metro, abans encara hi era, anaven amb unes patrulles de seguretat privada, amb gossos d'aquestos dòbermans, d'aquestos perillosos; ara ja ho han tret, no? Escolti, jo per què he d'anar en el metro amb policies privades, no?

És a dir, això ens preocupa, i creiem que hi ha molt de pretext aquí perquè el sector de la seguretat privada vagi augmentant, i a més a més es nodreix de vegades, en fi, de policies públiques que han fet l'oficialitat allí corresponent, no? Vull dir que aquest tema és un tema que ens preocupa; creiem que s'haurien de rebaixar o, com a mínim, parar l'increment de l'ús de la seguretat privada i tornar a reflexionar –i tornar a reflexionar– com una política de seguretat ha d'estar basada, cre-

iem..., altres coses no, però la seguretat, amb el predomini dels poders públics.

Res més; moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Bonet. A continuació, pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, moltes gràcies, senyor síndic, un any més, per, avui, estar aquí amb nosaltres i realitzar la presentació de l'Informe anual del Síndic, corresponent a l'any 2002; l'agraïment del Grup Parlamentari, com han fet la resta de grups, no solament a la tasca emprada per vostè com a la persona que ho institucionalitza, sinó a tot l'equip, entre ells les deu persones que avui l'acompanyen –el senyor Bartlett, el senyor Cots, la Margarida, l'Elisabeth..., tots els que l'acompanyen–, perquè crec que la tasca del Síndic és una tasca prou important i la valoració del que ha de ser també la família del Síndic, aquella família que és la que treballa al llarg de tot l'any fent, doncs, recollint totes les queixes, totes les preocupacions dels ciutadans i realitzant aquelles actuacions d'ofici, doncs..., també cal valorar-ho i cal agrair-ho.

Nosaltres, senyor síndic, realitzem una valoració positiva, en primer lloc, de l'Informe realitzat i corresponent a l'any 2002. Vostè mateix ha dit –i es recull també en l'Informe– que es desprèn d'aquest Informe d'aquest any una estabilitat en la tasca del Síndic, amb tendència a l'alça; parlava de 4.500 actuacions, d'elles, 66 corresponents a actuacions d'ofici. I també, com han valorat també la senyora presidenta i altres companys diputats, també la utilitat de l'Informe de la sindicatura de Greuges, en el sentit de com són utilitzades i com són recollides totes aquelles valoracions, tots aquells reconeixements i tots aquells requeriments que fa el Síndic a les institucions, i en concret, específicament, a les administracions, ja sigui a la Generalitat com a les administracions locals.

Però nosaltres voldríem saber, senyor síndic, en primer lloc, dues coses; dues coses, diguem-ne, d'organització o, simplement, d'actuació, de la manera de realitzar l'Informe. Nosaltres, aquest nombre de queixes presentades i d'actuacions realitzades, l'hem estat mirant i estan més o menys com l'any passat; vostè mateix ho diu, aquesta estabilitat. Nosaltres voldríem saber, amb relació a les actuacions d'altres síndics o defensors del poble en altres comunitats autònomes, el nombre de queixes, el nombre d'actuacions, com està Catalunya amb relació al percentatge de la resta de comunitats autònomes.

I ho diem pel següent, senyor síndic: no pel sentit que en una comunitat autònoma n'hi hagi més o menys, perquè potser això no demostra la situació de l'actuació de les administracions, sinó que és simplement, doncs, una major activitat o una major preocupació dels ciutadans en una comunitat autònoma o no, sinó que aquesta diputada voldria saber si vostès disposen –i suposo que a l'Oficina d'Informació al Ciutadà ho

poden tenir— del grau de coneixement d'una institució tan important com és la sindicatura de Greuges des del punt de vista de l'actuació i participació activa dels ciutadans. És a dir —ho traslladava ara també el diputat d'Esquerra Republicana—, si, evidentment, coneixem tots aquelles coses que ens preocupen més, aquelles coses que el dia a dia ens acostumen a preocupar, si moltes d'elles tenim coneixement que poden anar a una institució com és la del Síndic de Greuges, però de forma activa, no com una institució corresponent a la Generalitat de Catalunya o a l'àmbit —perdó— de la comunitat autònoma de Catalunya —no pas de la Generalitat—, sinó el grau de coneixement actiu i participatiu que té la institució i com ha anat avançant en aquests anys; si tenim aquesta dada o tenim aquest informe.

Passaríem a l'anàlisi, llavors, del contingut exacte de l'Informe. I entre ells jo voldria destacar-li, senyor síndic, que el Grup Parlamentari Popular, com cada any succeeix, del que més hem de fer la valoració positiva és de tot allò relatiu al vessant social, als aspectes socials: des de la valoració dels serveis socials, des de l'atenció a la gent gran, des de l'atenció que es realitza a col·lectius en situació de risc, en situació d'exclusió de risc, i també pel que fa a l'abast de l'àmbit de les pensions i l'àmbit del sistema del benestar a Catalunya.

Permeti'm, per això, que li digui i li agraiïm aquelles aportacions que el Síndic va fer quan els ponents de la Llei d'empreses d'inserció sociolaboral estàvem realitzant..., i potser no vàrem tindre en compte —la mateixa presidenta ara ho deia— la seva..., el que vostè va fer referència, i de seguida que el Síndic ens ho va enviar, doncs, va ser incorporat immediatament; és a dir, l'eficàcia i la incidència d'aquestes clàusules socials en la contractació amb relació a les empreses d'inserció sociolaboral. És a dir, una vegada més, es veu la gran utilitat —i en aquest cas immediata— per al legislador de les aportacions de la sindicatura de Greuges.

Nosaltres li volíem fer referència, a banda d'aquest tema, dels temes socials, que seran els de més extensió per part d'aquesta diputada, al tema de l'habitatge. Vostè ha fet dues consideracions en l'habitatge en què ens agradaria que fes o pogués aportar una valoració més extensa.

En primer lloc, pel que vostè ha parlat, ha parlat del sòl i, sobretot, de la reserva per a habitatges protegits. Vostè ha dit —i a més ho ha dit molt clarament— que aquesta reserva no s'hauria d'incloure en el mercat, diguem-ne, en el mercat d'àmbit local, que és una de les preocupacions que podem tindre: com s'està fent, i si la sindicatura té la valoració de quins diferents..., en l'àmbit territorial català, com s'ha pogut estar utilitzant, per part dels promotors, per part dels administradors locals, per part..., aquesta reserva de sòl per a habitatges protegits.

I l'altra qüestió era la de les urbanitzacions. Vostè ha dit que aquestes —i és veritat—..., que molts municipis a Catalunya, molts municipis costaners, molts municipis que han crescut amb una gran densitat demogràfica, però també amb una gran projecció urbanística, potser sense el control i amb uns excessos... —jo crec que ara estem tots patint-los, com s'han produït—, però m'agradaria saber, les queixes que s'han pogut tenir respecte a aquestes urbanitzacions, si són més, ja, de les situa-

cions reals, que no pas de projectes o de projeccions de noves urbanitzacions o de noves situacions que segueixin les consideracions de com s'han estat fent fins ara.

Respecte al tema de medi ambient, vostè ja ens..., solament reiterar —n'hem parlat moltes vegades— que és una de les preocupacions del Síndic, des dels purins, des del tema de les inundacions... Vull dir, tots recordem els estudis específics que vostè va fer, i no ens hi estendrem més; aquesta diputada no ho farà.

I sí que passaré a consum, sobretot en un aspecte que ha estat a debat en aquest Parlament, en el plenari d'aquest Parlament, i ha estat el problema relatiu als centres d'ensenyament, d'ensenyança no reglada d'idiomes: el tema dels tancaments d'Opening, els temes de tancament d'Aidea, de Brighton i d'Oxford. Vostè fa, senyor síndic, una actuació d'ofici, la 3049/02, i en aquesta actuació d'ofici, la veritat és que aquesta diputada lamenta molt el que allà es conté, no pas l'actuació del síndic, que ha estat extraordinària, tant en el vessant de recollir-ho com a actuació d'ofici i de, d'algun manera, manifestar i expressar quina és la situació de la formació no reglada en l'àmbit dels ensenyaments d'idiomes, sinó també adreçant-se als afectats, com podien fer, com podien articular els seus drets d'accions envers el que estava succeint.

Però és que vostè, senyor síndic, i a més no em..., de dir-ho, perquè la veritat és que la resposta que li diu vostè..., afirma i diu: «Rebuda i valorada la informació sol·licitada. En el moment de cloure la redacció d'aquest Informe, el Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme no ha respost a les consideracions formulades per part de la sindicatura de Greuges.» Home, aquest Grup Parlamentari ho valora molt negativament, perquè a més nosaltres també vàrem presentar una interpellació, una interpellació en què ens fèiem ressò de la problemàtica que estava succeint, i a més dèiem que no solament anava adreçat a la formació no reglada en l'àmbit d'idiomes, sinó que ens podem trobar amb altres aspectes, com són la comptabilitat, informàtica... És a dir, hi ha un gran mercat de formació no reglada que no té un marc regulat, ni des del punt de vista laboral, ni des del punt de vista específic de continguts, que no és solament el d'idiomes, sinó que és de molt més abast, però en què nosaltres vàrem demanar unes mesures específiques i vàrem aprovar-ho en una moció aquí al Parlament de Catalunya.

Per això jo volia fer constar, i m'agradaria saber, senyor síndic, si malgrat que quan es va tancar l'Informe, doncs, el Departament no havia respost i no havia donat resposta a aquesta situació, si vostès han tingut altres contactes posteriors al tancament de l'Informe o han tingut alguna resposta per part del Govern de la Generalitat, perquè, si no, doncs, nosaltres entendríem que és una actuació molt negativa i a destacar per part del Síndic.

Envers els temes de sanitat, senyor síndic, nosaltres tornem a reiterar el que hem dit, i el que hem dit en altres presentacions d'informes en anys anteriors: que enguany ens trobem amb la mateixa valoració que vostè realitza, la de la salut mental i la de la prioritització de recursos. És a dir, hem tingut compareixences aquí en el Parlament, en les quals hem vist que està sent i pot

arribar a ser un dels problemes més greus, el de les afeccions i de les malalties mentals, i m'agradaria saber, senyor síndic, com vostè fa no solament la valoració de l'augment de recursos, que també, sinó des del punt de vista de la política preventiva, de la política del Govern de la Generalitat en l'àmbit de la salut mental, quines altres mesures concretes serien aquests serveis alternatius que vostè diu que s'haurien de prioritzar.

Envers els serveis socials, vostè fa la valoració que jo crec que la resta de grups també faran i que també ha fet aquest Grup Popular, sobretot relativa a dos àmbits en el nivell assistencial. És en el de la pobresa, que a més el nostre Grup recull exactament el que vostè ha dit: no ha de ser ni ha d'anar adreçada la gestió de tots aquells serveis que han de pal·liar la lluita contra la pobresa sobrants d'excedents, sinó que s'ha de prioritzar. A nosaltres ens agradaria saber quines propostes concretes pot fer el Síndic, quines propostes concretes hi haurien per dur a terme això en l'àmbit de la pobresa.

I passàrem al tema dels discapacitats i de la gent gran. No sé si recorda el senyor síndic que en l'Informe de l'any passat aquesta diputada li va sol·licitar, donada la importància de la nostra societat, una societat cada vegada més envellida, i de les problemàtiques que això genera, les problemàtiques d'una societat, cava vegada, en què la dependència va sent un dels problemes més evidents i més reals que tenim, li vàrem demanar i li vàrem formular una petició expressa de realitzar un llibre relatiu a la gent gran. I llavors ens plau, doncs, amb la lectura d'aquest Llibre segon, veure el que s'ha recollit.

I nosaltres voldríem destacar solament algunes de les coses que el Síndic diu. I és que del total de persones majors de seixanta-cinc anys a Catalunya, aquest 1.119.000 persones, vostè destaca que 300.000 persones grans requereixen ajuda i necessiten ajuda com a persones dependents, de les quals 130.000 en necessiten per realitzar activitats bàsiques, de vida diària. I en l'Informe vostè ens diu que aproximadament el 50% d'aquestes persones grans dependents, dues, són ateses per la família. Ens agradaria saber, senyor síndic..., perquè després vostè diu: «El 25% pel sistema d'atenció social, i l'altre 25% no rep cap tipus d'atenció.» És a dir, la situació és greu amb relació a la dependència, perquè estem parlant que la meitat d'aquestes persones dependents, dues, són ateses –dues de cada tres– per la mateixa família, i solament el sistema públic, el sistema públic de benestar, doncs, donaria suport o donaria ajuts a aquest 25%.

Quines serien, vostè creu –i sap a més que s'està treballant per realitzar una llei de dependència a nivell estatal–, quines podrien ser les propostes, doncs, des de les queixes que el Síndic ha rebut, sobretot del que poden ser les prestacions donades per les administracions locals, com puguin ser tot tipus de teleassistència, ajudes domiciliàries, totes aquestes prestacions, que són molt necessàries en funció de la dependència..., quina seria la valoració que el Síndic faria amb propostes concretes per a això?

Respecte al tema de treball, senyor síndic, aquest any, nosaltres hem vist –i això és un tema en què vostè sempre empra un gran nombre de recursos– una major ex-

tensió de la problemàtica relativa al món del treball, no solament que altres anys ha estat més basat en la temporalitat i en la precarització del treball, i també el tema de les pensions, sinó que aquest any vostè toca jo crec que algun dels elements que és preocupant i que és, doncs, ara mateix, diguem-ne, d'una actualitat política i d'una actualitat en l'àmbit de la normativa del *ius* laboralisme. Un d'ells és l'assetjament moral o el *mobbing*.

Pel que veiem, vostè ha rebut un nombre de queixes, i a més queixes, doncs, fins i tot algunes, quan es llegeix el contingut de les mateixes, amb situacions molt difícils per a les persones que les han patit. I nosaltres, des del punt de vista del Parlament de Catalunya, també n'havíem i n'hem recollit, i hem fet mocions per regular i per tractar l'avaluació dels riscos en l'assetjament moral i el *mobbing*. Però jo el que li volia destacar és que vostè fa una consideració respecte al *mobbing* dient que el Centre de Condicions de Treball indica que per prevenir els riscos del *mobbing* laboral cal avaluar prèviament els riscos derivats del treball a cada centre, com a qüestió preceptiva. M'agradaria saber, senyor síndic, si vostè o la sindicatura consideren que aquesta avaluació de riscos és una avaluació de riscos..., exactament la concreta i la regulada en la Llei de prevenció de riscos laborals, és a dir, l'avaluació obligatòria de riscos que han de fer totes les empreses de forma generalitzada, o una d'específica que vostès, d'alguna manera, fan referent al tema de l'assetjament moral, al tema del *mobbing*.

Respecte a altres consideracions que fa en l'àmbit laboral, hi ha una queixa que a nosaltres ens ha sobtat molt, i és la queixa que va relacionada amb el que és l'afectació de drets fonamentals de les persones. És a dir, en aquesta queixa que fa referència a un centre, a una empresa privada de serveis mèdics, que es vulnera el dret a la intimitat, i el dret a la intimitat de les dades, d'una persona que pateix síndrome d'immunodeficiència adquirida, que pateix sida..., doncs, home, nosaltres voldríem saber quin nombre de queixes hi han en aquest sentit; perquè, clar, és un dret fonamental atacat i vulnerat d'una manera molt flagrant i molt evident i, a més, pel que veiem a la resposta de la mateixa queixa, l'empresa ni tan sols va voler mitjançar ni va voler col·laborar, és a dir que és una evidència molt flagrant de trencament de l'estat, en aquest cas, de les condicions i dels drets fonamentals de les persones.

Respecte a la sinistralitat laboral, senyor síndic, vostè fa una valoració que m'agradaria que pogués ser més explícita, perquè tornem a constatar, com deia també la presidenta, que hi han reiteradament preocupacions que es presenten cada vegada en aquest Informe i que tornen a ser les relatives, doncs, al que hem dit: a col·lectius amb risc d'exclusió, a gent gran, a les queixes de sanitat, a les queixes en temes relatius a les persones, i una de les queixes constants i reiterades és la de la sinistralitat laboral. Com tots coneixem també, la sinistralitat laboral segueix augmentant a Catalunya i és una de les preocupacions dels catalans i de les catalanes. Però vostè diu, textualment: «No obstant, aquestes empreses» –les empreses que estan afectades per la Llei de prevenció de riscos, totes les empreses, diguem-ne, i fa una valoració amb relació a les petites i mitjanes

empreses—, diu, «cal que tinguin més informació i més instruments sancionadors.»

Llavors, nosaltres... Després, a la seva valoració, ha dit vostè que també fóra bo que s'augmentessin els recursos per part de la Generalitat per controlar el compliment de la normativa; vostè ha posat de manifest que el principal motiu d'aquesta sinistralitat laboral és l'incompliment de la normativa. Nosaltres li volfem preguntar: aquest incompliment de la normativa, amb relació..., generalitzat a les empreses? Quin tipus d'empreses?, quines empreses? Empreses grans, empreses amb subcontractes, empreses amb subcontractacions en cadena? Quina tipologia, d'aquest incompliment? I si vostès han detectat també una manca d'informació per part dels treballadors de quines serien..., i quins són els seus drets. Perquè només parlem de l'incompliment de la normativa amb relació a les empreses, crec; no es fa esment dels treballadors, que també poden incomplir-ho. No crec que hi hagin queixes d'algunes empreses en aquest sentit, però del tema al respecte de la formació...

I per cloure l'àmbit relatiu a l'ocupació, vostè fa també una valoració, senyor síndic, d'un dels temes que jo crec que també hem de fer a Catalunya, i és que també hem d'avaluar la gestió de les transferències que han estat donades al nostre Govern. I en aquest sentit vostè recull que des de l'any 97 les polítiques actives de treball s'han transferit a Catalunya i fa..., no una valoració explícita, però sí implícita, que no ha estat tan eficaç com podia ser, fent la referència al nou Servei d'Ocupació de Catalunya.

A mi m'agradaria, senyor síndic, que ens poguéssiu fer una valoració de com veu la sindicatura de Greuges o com..., de les queixes que han pogut tenir, específicament, sobretot, en temes com la intermediació —que la tenim transferida des de l'any 91, però vostè fa valoració de les polítiques del 97—, quina és la valoració que des de la sindicatura es fa de la gestió que s'ha pogut fer tot aquest temps, si ha estat eficaç o no ha estat eficaç, si és una gestió que ha estat competent o no per part del Govern de la Generalitat, i quina és la projecció que vostè veu en aquest nou Servei d'Ocupació, com s'hauria de plantejar.

Respecte a dos aspectes que volem també constatar, el tema de la seguretat ciutadana... Vostè ha dit que Catalunya, sortosament, ha proveït places de jutges. El total de places de jutges, llavors, entenem que no han hagut de ser ocupades amb jutges ni jutgesses substituïts i substituïtes, sinó que han estat provisions de places amb membres de la carrera judicial. I voldríem que fes una valoració —que també li ha estat demanada— de la reforma del Codi penal amb relació no solament als recursos existents en els nostres jutjats, tant recursos humans com recursos materials, sinó també de la valoració que moltes d'aquestes reformes —fins i tot algunes d'elles han superat ja l'Informe del 2002, però, bé, també ho esmentem aquí, que serien totes aquelles, per exemple, relatives a judicis ràpids o no, però aquestes vénen amb posterioritat—..., quina valoració fa el síndic i la sindicatura d'aquestes, si a Catalunya podem assumir o no amb una certa eficàcia aquestes mesures i la nostra infraestructura judicial ho podria dur a terme.

Respecte al sistema penitenciari, senyor síndic, tornar a reiterar el mateix, és a dir, estem un altre cop amb la mateixa qüestió: les presons segueixen sent presons amb una massificació de les persones que hi estan, més de set mil, set mil interns segons les mateixes dades que el Síndic ens ha facilitat. I nosaltres voldríem saber, senyor síndic, doncs, quina millora substancial han pogut veure en el..., ja que ha estat una de les queixes reiterades de l'Informe del Síndic, si hi ha vist o no una millora i quines propostes concretes han fet al Govern per tal d'ampliar la xarxa d'infraestructures, la xarxa de presons, degut a la situació existent i a la que pot donar-se també en el cas dels judicis ràpids, sobretot en els delictes o en les faltes comunes, que ara, doncs, poden ser molt més ràpidament resoltes.

I per cloure, senyor síndic, dos aspectes: un, el de..., i en aquest cas tornar-los a felicitar, perquè —també ho comentàvem ara amb la presidenta— en la Llei de família, en la Llei de suport a la família que s'està tramitant al Parlament de Catalunya, una de les figures que també es contempla és la figura de l'acolliment, però jo trobo d'un gran encert la valoració que fa la sindicatura de Greuges, en el sentit que la figura de l'acolliment familiar, doncs, no està tenint, quan surt aquí..., que està tenint a d'altres països estrangers i que, en canvi, doncs, segons la Convenció de les Nacions Unides dels drets dels infants, ho tenen en altres països i aquí no... I fins i tot la figura de l'acolliment professional, que trobo que és d'una gran utilitat per a totes aquelles persones que s'hi estan dedicant, i que jo voldria saber si el síndic ha fet aquestes propostes al Govern de la Generalitat per tal que aquests acolliments familiars es poguessin regular, es poguessin legislar amb aquesta Llei, com a suport també del mateix Govern.

Respecte —només per cloure— a la violència domèstica, que ja vam fer-ho molt extensament l'any anterior, jo volia també, doncs, una valoració del Síndic en un dels aspectes que vostè ha dit, i és que ha dit que encara es requereix més eficàcia dels professionals. Hi han hagut ara moltes més mesures, serveis de vint-i-quatre hores, les reformes que ara s'estan donant en la justícia, però a mi m'ha sobtat que es fes ressò d'això perquè, home, no sé a quin s'està referint, si a professionals policials, o a professionals assistencials, o professionals... A què, exactament, es referia el síndic quan ha fet esment d'això? I, sobretot, la valoració d'algunes de les mesures en què entenem que el Govern de la Generalitat ha fet tard en aquest àmbit, com en alguns altres, ha fet tard en la lluita contra la violència domèstica, i quina era la seva valoració envers això.

I res més, senyor síndic; només una última qüestió amb relació a les famílies i amb relació al tema dels discapacitats. Amb relació a les famílies, vostè ha fet esment de les ajudes per als discapacitats, però nosaltres voldríem saber..., el Partit Popular ha fet una aportació, dintre de les esmenes presentades a la Llei de suport a les famílies, per també donar, doncs, un ajut anual als menors, no solament de tres anys, sinó un ajut anual dels tres fins als setze anys, i voldríem saber quina valoració fa el Síndic de quines altres mesures es podrien incloure, des del punt de vista de suport o des del punt de vista de subvenció a la infància i a l'adolescència,

en aquesta nova Llei, i en concret, també, les dels discapacitats.

Per la meua part, res més, presidenta. Moltes gràcies, senyor síndic, per estar aquí un any més i per tornar-lo a escoltar avui i demà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyora Alícia Sánchez-Camacho. I a continuació, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor David Pérez Ibáñez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, felicitar el senyor Cañellas i els seus ajudants i, en general, a la institució del Síndic de Greuges, per la feina feta i per la bona tasca que personalment, durant tota aquesta legislatura, hem pogut comprovar que ha realitzat. Ja els anuncio que nosaltres no farem cap pregunta, però sí que potser sí que farem una sèrie de reflexions, en funció de l'Informe que ens ha presentat.

Les xifres que dona l'Informe, jo crec que no fan més que avalar la credibilitat de la institució davant la ciutadania de Catalunya, i unes xifres que de ben segur també valoren positivament molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que, tal com reflecteix l'Informe, cada any més s'adrecen al Síndic per mirar de resoldre, per trobar una sortida a situacions que troben injustes. Jo crec que aquest és, sincerament, el millor reconeixement possible.

Això, no obstant, contrasta amb la denúncia que fa vostè al voltant de les dificultats que posen les administracions, de vegades, i que de fet condicionen la capacitat per resoldre aquests problemes, aquests assumptes que plantegen els ciutadans, que li presenten a vostè els ciutadans. Pensem que el treball de la sindicatura, precisament, és de vital importància per posar de manifest les mancances i les deficiències de les diferents administracions en la prestació dels serveis als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Davant de tot això, jo crec que tots, eh?, absolutament tots de manera conjunta, hauríem de fer un petit esforç per ser coherents i respectuosos amb la institució que vostè representa, que creiem i que volem que pugui complir la seva tasca en les millors condicions possibles.

En una primera reflexió sobre l'Informe d'aquest any, trobem que els temes que més preocupen els ciutadans són precisament els que ja..., els mateixos que van plantejar el 2000, i són els mateixos que van plantejar el 2001, així que m'agradaria, ens agradaria centrar la nostra intervenció únicament en sis temes que crec de gran importància per als ciutadans i ciutadanes, davant de la impossibilitat d'analitzar en aquest poc temps tot l'Informe, que, això sí, l'hem llegit, l'hem estudiat amb interès, perquè és una eina útil també per fer la tasca parlamentària, i sobretot perquè sempre se n'aprenen coses.

En primer lloc, m'agradaria parlar d'habitatge; és un tema cabdal a la nostra societat, i sobretot per als joves i per a aquells que són més desafavorits. Vostè és rotund quan destaca dues evidències: primer, l'elevat nivell de preus dels habitatges, que sembla que no tingui fi i que any rere any és més alt, i que això precisament dificulta l'emancipació dels nostres joves, i segon, la insuficient oferta d'habitatge de protecció oficial, que precisament pugui donar una sortida a aquells que volen accedir..., o que no volen passar pel mercat lliure; un mercat on, precisament, tot és lliure excepte els ciutadans, que no ho són: no són lliures perquè no poden accedir a un dret reconegut en la seva Constitució. Ens trobem davant d'una situació frustrant per a molts ciutadans, que es veuen obligats a acceptar unes condicions desorbitades per accedir a un habitatge. Ja ni els baixos tipus d'interès ni cap artifici comptable poden amagar una situació insuportable per a molta gent, però especialment per als joves.

És evident que d'aquesta situació hi han dos agents principals que s'estan beneficiant: d'una banda, els operadors o constructors que fan l'oferta, i d'altra banda, les entitats bancàries, que amb aquesta situació tenen garantits els seus clients pràcticament de per vida. El negoci està clar, és evident.

I, davant de tot això, què ha de fer l'Administració? Doncs, vostès ho plantejaven: més habitatge de protecció oficial. Aquest és el primer gran repte: una política seriosa i ben definida, planificada, de construcció d'habitatge protegit a un preu assequible. Nosaltres veiem perfectament l'incís que fa vostè sobre els possibles efectes que tindrà l'aplicació de la Llei 2 del 2002, de 4 de març, en el sentit que alerta que, tot i que significarà un augment en la reserva de sòl, s'ha de vetllar precisament perquè això no..., el destí de tot això sigui precisament la construcció d'habitatge protegit, i no el finançament de les administracions. Nosaltres, que tradicionalment no desconfiem dels ajuntaments, continuem sense desconfiar-ne, però sí que potser hem de demanar, com vostè fa, que això no passi i que es dediquin aquestes possibles reserves, precisament, a construir habitatge protegit.

I la gran assignatura pendent a Catalunya és l'habitatge de lloguer. Darrerament hem sentit algú que diu que els joves no volen habitatge de lloguer, que prefereixen comprar i ser propietaris. Doncs, home, no, no és així —no és així. Els joves el que no volen és pagar, el que no volem és pagar 400, 500 o 600 euros al mes, és a dir, entre 70 i 100.000 pessetes, per viure en un pis que mai serà seu i que els suposa, en alguns casos, a persones que viuen soles, pagar entre el 60 i el 70% del seu salari, del seu sou; i si viuen en parella, entre el 40 i el 50% dels recursos de la parella. És molt rendible per a qualsevol persona pagar potser una miqueta més per mirar d'aconseguir una propietat, que no anar asfixiat tots els mesos, precisament, a canvi de res. Però pensem que sí que valdria la pena que el Govern de la Generalitat, l'Administració en general, posés en pràctica mesures per possibilitar un mercat de lloguer assequible per a la ciutadania, i estic segur que els joves això ho rebrien amb alegria; no ho dubtin.

Un altre tema que ha omplert les portades de diaris ha estat aquesta situació, una mica esperpèntica, generada al voltant de la crisi del sector d'ensenyament d'idiomes, i tal com fa palès l'Informe d'aquest any. És veritat que els consumidors s'han trobat absolutament desprotegits, sense un marc regulador que delimités drets i deures i mitjans per defensar els seus interessos, que tenien precisament els consumidors. I qui era que tenia la responsabilitat i l'obligació, precisament, de garantir i de donar resposta a aquesta ciutadania que s'ha trobat de sobte en aquesta situació? Doncs, l'Administració pública; l'Administració, en aquest cas, de la Generalitat.

I no podem, dir, a més a més, que no en tenien coneixement: ja des de l'any 2001, durant la fallida de l'Aula Magna, que era la primera empresa, ja l'Administració tenia coneixement que s'estava produint aquesta situació. Precisament, la sindicatura va recomanar a la Generalitat que informés, mitjançant una campanya publicitària, sobre els riscos que representaven aquests crèdits al consum. Com molt bé vostè planteja en l'Informe, el Govern no va adoptar les mesures necessàries per afrontar el problema de forma preventiva, sinó que es van adoptar mesures quan ja van tancar d'altres acadèmies i segurament ja no hi havia remei.

L'Administració té l'obligació de donar resposta als ciutadans, i sobretot ho ha de fer des de la perspectiva que té, d'una doble responsabilitat: d'una banda, de donar la resposta satisfactòria a aquells que ja han estat víctimes d'aquesta situació i que, per tant, n'estan patint les conseqüències, i d'altra banda –importantíssim–, posar en marxa les mesures per tal d'evitar que això no es pugui tornar a repetir i donar la seguretat als consumidors d'aquest tipus de serveis; no que no hi hauran més fallides acadèmiques –això no es pot garantir, ja ens agradaria–, sinó que, en cas que passés, doncs, aquests consumidors podran defensar els seus interessos i tindran garantits els seus drets, que precisament això és el que tocava fer ara.

Quant a la situació de la gent gran, tal com diu el Síndic, s'ha de continuar treballant en la millora de les prestacions de les pensions no contributives, i proposant també el que podríem denominar «règim de compatibilitat de pensions». Aquest any, a més, trobem un llibre sencer dedicat a la gent gran, i recordem una xifra important –abans ja ho recordava també la representant del Partit Popular–: de cada quatre avis dependents, dos són atesos per la família, un és atès pels serveis socials i el quart no té ningú que se n'ocupi. Qui és el responsable d'aquests avis? Passa una situació molt semblant, també, en el tema de matèria d'infància. I segurament la inversió també en atenció domiciliària per a una part de la infància és, segurament, una de les millors inversions que podríem fer en el futur en aquest país.

L'Informe fa palesa la falta d'inversió pública per a l'atenció als avis. Com molt bé diu el Síndic, l'atenció geriàtrica és insuficient i, a més a més, és inadequada. Hi ha una falta òbvia, evident, de residències públiques i una escassetat de residències concertades, que això seria un dels principals problemes que nosaltres trobem.

Parla de les dificultats per accedir a places residencials. Potser s'ha intentat donar des de l'Administració la resposta dels centres de dia. Aquesta no és l'única resposta que s'hauria de donar en aquest tema, quan, a més a més, els centres de dia arriben al 0,7% dels avis catalans. Aquesta no és la gran solució –aquesta no és la solució. Com tampoc ho és primar la contractació de places privades concertades per sobre de la construcció de residències públiques.

Ens trobem en aquest cas en una situació una mica..., que nosaltres ja hem denunciat moltes vegades: una manca d'un catàleg de drets i de deures de les persones que tenen mancances. Nosaltres hem denunciat moltes vegades la manca de publicitat de totes les administracions sobre els drets a serveis que tenen els ciutadans i les ciutadanes amb necessitats, i el que és absolutament injust, i el que és absolutament perillós: que de vegades sembla que l'Administració amagui deliberadament qui té drets a rebre algun tipus d'ajuda i quines, precisament, són aquestes ajudes, quins serveis a què té dret.

Però el que és absolutament intolerable és que l'Administració digui: «Miri, sí, vostè aquest dret, vostè té aquest dret reconegut, però no tinc recursos, ja me'ls he gastat, ja se m'han acabat, i, per tant, no podem assumir aquesta situació.» Això no és admissible i això, a més a més, suposa un greuge intolerable entre uns ciutadans i uns altres ciutadans que han arribat abans a fer la demanda. Jo crec que vostè hauria de veure si aquest Decret del 27 de gener provoca, precisament, un greuge intolerable entre els ciutadans que han arribat en primer lloc i els que han arribat una miqueta més tard.

Si parlem de la situació dels serveis penitenciaris, de les presons, ens trobem que el Síndic ens diu que ha trobat un element comú a totes les presons, que és, precisament, la massificació. Tenim set mil interns, una xifra absolutament rècord, jo crec que des de la Guerra Civil no havíem tingut tants presos; una xifra que ha posat els nostres nous centres penitenciaris que tenim a Catalunya al límit, precisament, de la seva capacitat real, no teòrica, que ja la tenien plenament sobrepassada, sinó de la capacitat real. I, això, comenta el Síndic que té dues causes: en primer lloc, l'enduriment de les penes del Codi penal del 95, que recordem que molts deien que era..., el qualificaven de tou, i l'aplicació, jo diria, molt tímida, de mecanismes de reducció del temps de presó.

Era una situació, la que tenim ara, una situació previsible, que ja veníem denunciant en exercicis anteriors, precisament la massificació de les presons. I jo crec que en aquest tema hi ha hagut, segurament, una manca de previsió, però també una manca de decisió del Govern a l'hora d'aplicar un pla de mesures penals alternatives, que segurament evitaria que moltes de les persones que estan en aquest moment a la presó no hi estiguessin.

M'interessa molt destacar això perquè d'una manera clara contradiu i posa en evidència aquesta fallàcia que l'augment d'interns es deu, precisament, a l'arribada d'immigrants que delinqueixen. Això no és cert; això és una fallàcia promoguda per alguns que volen utilitzar les dades en raó del seu interès i benefici polític. Però precisament, si anem una miqueta més enllà i ens cen-

trem en la situació interna de les presons, unim la nostra preocupació amb la que té el Síndic que aquesta conseqüència de la massificació d'interns —que ho hem palesat amb la visita del nostre Grup Parlamentari a la presó de Tarragona, on vam veure que, en una cel·la que en principi estava prevista per a dos interns, en aquell moment hi havien cinc llits, en una cel·la petita—, aquesta situació de massificació provoca un deteriorament de la convivència, l'empitjorament de les condicions de vida dels interns, un deteriorament, lògicament, de la seguretat, però sobretot una situació que és evident, que és la limitació de la possibilitat que la presó faci el que ha de fer, que és fer aquesta tasca de reinserció social. Això no es pot fer amb unes presons absolutament, diguem-ne, massificades.

L'Informe recomana aquest any, a l'Administració que prengui una sèrie de mesures per evitar precisament aquesta massificació, com seria actualitzar el diagnòstic de places penitenciàries, valorar la construcció de noves presons i fer una política de prevenció i intensificar la política d'ampliació de mesures alternatives a la presó; en definitiva, més recursos —més recursos. Jo crec que s'hauria de variar la direcció de les inversions en aquesta direcció.

Creiem que fa falta una reforma integral urgent. La reforma anunciada per combatre la delinqüència ha de comportar també, necessàriament, un millor finançament i, per tant, polítiques, com molt bé diu el Síndic, que han de ser globals, que han de ser punitives i de reinserció, però les penes han d'estar orientades, precisament, a la reinserció.

Totes aquestes apreciacions, també les podríem repetir exactament igual pel que fa als temes de justícia juvenil i la situació en què es troben els centres de Justícia Juvenil, un àmbit en què molts dels problemes coincideixen amb altres centres penitenciaris.

I, per acabar, m'agradaria fer un incís en dos temes que tornen a sortir any rere any en l'Informe: la seguretat ciutadana i les indemnitzacions a les persones que van patir privació de llibertat durant el franquisme.

L'Informe torna a insistir en la seguretat ciutadana com un dels problemes més importants dels ciutadans, i nosaltres tornem a insistir que hi ha clarament unes administracions responsables en la competència sobre seguretat ciutadana, que són l'Administració central i l'Administració autonòmica, i una que ho fa de manera auxiliar, que és l'Administració local. Si tenim un sistema en què hi ha manca d'efectius, que no hi han policies per practicar polítiques precisament de prevenció, que la justícia, a més a més, és lenta i és llunyana i que, a més a més, els centres penitenciaris no fan la seva tasca, que és mirar de reinserir les persones que han delinquit, el sistema de seguretat no funciona; el sistema de seguretat no funciona i els ciutadans es troben que la situació d'inseguretat és un dels principals problemes. Hem d'aconseguir més recursos, hem de fer una justícia més ràpida, més propera, i, sobretot, hem de trobar uns centres penitenciaris que compleixin la seva missió, que és precisament la de reinserir aquestes persones que han comès algun delictes.

És necessari, com molt bé apunta l'Informe, que hi hagi una política de prevenció, de cohesió, que es coordinin precisament també els diferents cossos que actuen en matèria de seguretat i que el tan anomenat desplegament dels Mossos d'Esquadra no impedeixi, precisament, al Ministeri d'Interior dotar dels recursos i de les plantilles d'efectius policials necessaris per assegurar un bon funcionament dels cossos de seguretat. Més vigilància i més policia no és la solució a la inseguretat, també fan falta d'altres elements, però sí que és un element clau per mantenir un sistema de seguretat que funcioni.

Ens trobem un any més amb una situació que ja es va produir l'any passat, que és la d'agilitzar la resolució dels expedients sobre indemnitzacions de les persones que van patir privació de llibertat durant el franquisme, així com la recomanació que fa vostè d'acceptar qualsevol prova admissible en dret per acreditar-la. Nosaltres, el Grup Parlamentari, tenim sobre la taula molts expedients d'aquestes persones que estan absolutament dolgudes, absolutament indignades, perquè la situació no es resol. Hi ha un cas —«el senyor ics», com diu vostè a l'Informe— d'una persona que va estar sis mesos a camps francesos i després va estar un any en camps de treball en el nostre país; té acreditada l'estada als camps francesos, perquè surt a les llistes d'aquests camps, i té acreditat el dia que li van donar la llibertat. L'Administració diu que únicament té dret a un dia, no?, perquè és l'únic que ha acreditat: el dia que va agafar la llibertat. És una situació injusta, absolutament injusta. I aquesta persona està molt dolguda, no tant per la situació econòmica, que també, d'una altra persona que simplement pot acreditar vuit mesos i ja té molt més, diguem-ne, dret econòmic, sinó per una situació moral. O sigui, no és cert que aquesta persona solament hi estigués un dia, privat de llibertat, quan va estar pràcticament set anys entre fer la mili, estar a França, tornar a Espanya, i al final, que va poder acabar, set anys, no? Doncs, solament li diuen un dia. No, això s'ha d'arreglar, això és un greuge absolutament intolerable, i jo crec que d'alguna manera hauríem de trobar..., entre tots, eh?, no és culpa, diguem-ne, de l'Administració, sinó que entre tots hem de trobar la manera que aquestes situacions no es produeixin.

La gent gran no ha de patir d'aquesta manera. No podem trobar-nos amb persones que han patit privació de llibertat i que, per problemes, diguem-ne, burocràtics, no tenen dret a una indemnització. Si les lleis actuals no regulen tots els casos, doncs, haurem de fer l'esforç, precisament, per modificar aquestes lleis o aquests aspectes legals, per agafar el veritable esperit que precisament tenien aquestes lleis, que era en aquests casos de privació de llibertat.

Jo acabo ja... L'Administració pública catalana té clarobscur, eh?, elements brillants i elements no tan brillants. Però, veient una mica el que està passant pel món, nosaltres pensem o som dels que reconeixem que potser un dels elements més brillants de la nostra Administració és precisament que hi ha algú o, millor dit, que hi han alguns que s'encarreguen de recopilar allò que no funciona, i que a més a més ho diuen, i que a més a més es queixen, i que ho expliquen pública-

ment, i que miren de treballar per solucionar aquests conflictes. L'Administració pública de Catalunya té mancances, i són precisament els sectors més desafavorits els que tenen més problemes amb l'Administració: la gent gran, la població reclusa, els immigrants, els joves, les dones; els que més pateixen són els que tenen més problemes amb l'Administració.

Doncs, senyor Cañellas, vostè precisament representa millor que ningú aquesta veu de queixa de tots aquests sectors, eh?, dels grans, també dels joves, dels immigrants, i dels sectors més desafavorits davant de l'Administració, que és molt forta i que és molt potent, per demanar una cosa tan senzilla com és que l'Administració faci el que ha de fer. I l'encoratgem que continuï fent aquesta feina, de ser aquesta mena de consciència crítica de l'Administració pública catalana, de manera tan brillant com l'està fent fins ara i que la pugui fer també els propers anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Pérez. Per part del Grup de Convergència i Unió m'han comunicat que les intervencions serien fetes per quatre diputats, o per tres diputats i una diputada, per ser més exactes, i, per l'ordre que m'ha indicat el seu portaveu, té la paraula el senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Vostè ho ha dit i, per tant, doncs, serem, intentarem ser breus. Vagin les primeres paraules de felicitació per al senyor Cañellas, per al síndic de Greuges de Catalunya, i per a tot el seu equip, especialment també per als seus adjunts, el senyor Bartlett, el senyor Cots, i totes les persones que treballen a la sindicatura i que fan possible, doncs, que el seu treball sigui un èxit. I voldria agafar les darreres paraules que ha dit el portaveu del Grup Socialista, el senyor Pérez, quan parlava de vostè com la veu de la consciència crítica de les administracions catalanes; doncs, és veritat, i, per tant, tot això hem d'aplaudir-ho, no?

Però a més a més això és veritat perquè en un moment donat, quan va..., i em sembla que vostè porta en el càrrec ja deu anys, no?, i a més a més avui, que dóna la casualitat que serà, entre avui i demà, i en el Ple, la darrera compareixença que vostè farà en aquesta legislatura. I, per tant..., aquest mateix portaveu no ho sap, si a la propera legislatura hi serà, i, per tant, no volen ser aquestes unes paraules de comiat, però sí unes paraules de tenir molt clar que aquesta institució no es pot polititzar, eh? Si és possible el que ha dit el senyor Pérez és perquè precisament aquesta institució no té quotes de partits; és una institució totalment independent. Per tant, això li dóna, aquesta independència li dóna aquest marge en què vostè pot ser aquesta consciència crítica que deia el senyor Pérez, que nosaltres, el nostre Grup, hi estem plenament d'acord.

Hí ha hagut altres comunitats autònomes, algunes altres comunitats autònomes, que han tingut aquesta temptació. I fins i tot, en un moment donat, nosaltres, des

d'aquest mateix Parlament, vam posar fre a aquesta possibilitat que hi pogués haver-hi una certa politització amb alguns adjunts o amb la mateixa figura del Síndic. Per tant, en aquest cas, nosaltres ens hem de felicitar, tots plegats, doncs, tots els grups que som aquí presents, que la tasca del Síndic de Greuges de Catalunya sigui una tasca que sigui sempre sota aquest subtrat de la plena independència d'ell mateix, de tot el seu equip. I, per tant, serà molt bo que en el futur immediat, aquests propers anys, properes dècades, sigui aquest el mateix tarannà dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya. Pensem nosaltres que si es caigués en la temptació, doncs, en què certament han caigut altres parlaments de l'Estat, la gestió del Síndic de Greuges, o en aquest cas de defensors del poble, etcètera, sempre és molt qüestionada. No qüestionada per la seva mateixa tasca, sinó qüestionada des del partidisme polític, i això seria molt negatiu per a la mateixa Administració.

Potser m'he estès massa en aquest punt, però em sembla que era important deixar-ho clar, sobretot perquè el senyor Pérez ho ha comentat, i la veritat és que, aquestes paraules, les compartim tots plegats. I, si és possible, és també fruit del treball parlamentari de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra catalana.

Dir, senyor Cañellas, un any més, que, el seu Informe, desgranar-lo aquí amb poques paraules és molt difícil, no?, perquè és un informe molt detallat, que a més a més serveix molt i molt, sobretot serveix molt per a l'oposició, eh? –sobretot serveix molt per a l'oposició–, però això és bo, eh? –és bo–, no és cap ànim de crítica, malgrat que, com em sembla que hi ha hagut a la intervenció de la senyora Comas, que ha dit que l'Administració catalana, l'Administració autonòmica era la que havia rebut més queixes... No, el que ha rebut més queixes és l'Administració local, eh? Però, bé, això no hi té res a veure, no? Vull dir, l'Administració local un 29%, l'autonòmica un 26, etcètera. (*Veus de fons.*)

Però, bé, en tot cas, el que sí que és cert és que és molt bo que la seva institució faci la feina que fa i que no ens faci por, per dir-ho d'alguna manera, no ens facin por aquestes «estirades d'orelles» –entre cometes– que vostè fa tan sovint i que, com molt bé ha dit vostè, pràcticament el 76% de totes les gestions que ha fet, de totes les seves, diguem-ne, alternatives als problemes, doncs, han tingut acceptació de les administracions, siguin les que siguin: sigui la central, la catalana, els ajuntaments, etcètera.

Per tant, això consolida absolutament la institució, i jo diria que aquests deu anys del síndic Cañellas han servit, sobretot, no només per consolidar la institució, sinó per prestigiar d'una forma molt important la institució. I prova d'això són els seus contactes internacionals, que tots els que som diputats d'aquesta Comissió, portaveus d'aquesta Comissió, vam poder comprovar perfectament en la visita que vam fer a la tardor de l'any passat a l'antiga Iugoslàvia i a Kosovo. És a dir, el respecte que té el Síndic de Greuges de Catalunya més enllà de casa nostra em sembla que és una de les coses que ens pot fer sentir més orgullosos, no?, que en realitat vostè fa una tasca en la qual s'emmirallen molts i molts

altres països i molts i molts altres governants, que en realitat, a vegades, quan han de posar en funcionament aquesta institució, doncs, demanen consell a la sindicatura de Greuges de Catalunya. Això és bo, això és bo perquè demostra un prestigi internacional per a una nació petita com la nostra, que moltes vegades ens costa trobar, per les nostres circumstàncies pròpies, un lloc en el món.

També és veritat, senyor Cañellas... Ja he destacat la seva independència, he destacat, doncs, el seu prestigi internacional, de la institució que vostè encapçala, i també volia destacar, certament, que un any més, malgrat que ho han dit els portaveus, des de la senyora Comas fins al senyor Pérez, que alguns dels aspectes són reiteratius –i també ho ha comentat la senyora Camacho–, doncs, de les mateixes queixes que hi havia en altres informes..., el que sí que és cert és que vostè, en moltes ocasions, s'avança a situacions que es produeixen. I ara hem vist, quan parlarem del Llibre segon –que ho farà la senyora Alemany–, doncs, que vostè ja fa molts anys –jo, em sembla que era al començament que vaig intervenir en aquesta mateixa Comissió–, vostè va parlar de la problemàtica de les motos aquàtiques, no?, i semblava que en aquell moment ningú hi pensava massa, i en canvi hem vist ara, quan s'ha legislat sobre aquesta qüestió... També és veritat que s'ha legislat fa poc temps, però, en tot cas, vostè s'avança a molts aspectes, des de la seva institució, que moltes vegades a les administracions fins i tot els costa de seguir-lo, no? Jo crec que això és molt i molt bo.

Bé, he dit també, des del nostre Grup Parlamentari, la consolidació de la mateixa institució, el prestigi de la mateixa institució, i prova d'això, doncs, una mica, és tota l'exposició que vostè ens ha fet, i sobretot destacar aquesta forta embranzida que ha agafat la pàgina web de la sindicatura de Greuges, perquè en moltes ocasions aquí..., avui perquè no hi ha el senyor Ridaó, però sempre parlava el senyor Ridaó de divulgar més la feina que vostè feia, que la feina que fa no és massa coneguda, que si realment s'haurien de fer més viatges a fora de la seu... Però, en canvi, hem vist que la pàgina web que vostès tenen, doncs, s'ha disparat en el nombre de visites. I, per tant, això vol dir que cada vegada, de ben segur, la tasca és més coneguda.

Dos o tres pinzellades, per no restar temps als meus companys, sobre algunes qüestions.

Una primera, i enceto ja una pregunta que els voldria fer, senyor Cañellas, és que moltes vegades vostè ens ha parlat i ha fet moltes xerrades en alguns llocs lligades a qüestions locals, i hem vist com a Catalunya s'ha anat establint una xarxa de síndics de greuges locals que moltes vegades han començat amb un esclap i una espardenya, però que de mica en mica hem vist, doncs, que també, des de les seves limitacions, han anat posicionant-se a nivell local i adquirint un prestigi important en el tema de la defensa dels que més ho necessiten. I, per tant, una primera qüestió seria: vostès, realment, quin contacte hi tenen, amb ells? És necessària una connexió més ferma en aquest sentit? És necessari un lideratge més clar de la sindicatura de Greuges de Catalunya en aquest sentit?

En segon lloc, s'ha parlat molt també sobre qüestions de seguretat ciutadana. A la compareixença que vostè va fer l'any passat, si se'n recorda, a part de rebre les felicitacions de tots els nostres grups per la tasca que vostè va fer en la tancada d'immigrants a l'Església del Pi de Barcelona, sí que vostè ens parla, doncs, d'algunes inseguretats que pateixen els ciutadans i de denúncies per actuacions desproporcionades de les forces de seguretat. En aquest sentit, vostè escriu en el seu Informe: «La seguretat no ha de basar-se només en la persecució del delictes, sinó que ha d'estar orientada a promoure la prevenció de la illegalitat i la salvaguarda i garantia de tots els drets humans.» És evident que hi estem plenament d'acord i, en tot cas, tots hem de treballar en aquest sentit. Però sí que ens agradaria preguntar si realment des de la sindicatura s'han recollit més queixes o la situació ha millorat sobre la situació de l'any passat, en la problemàtica que existia de delinqüència, d'inseguretat ciutadana, en alguns determinats barris de la ciutat de Barcelona, que, si se'n recorda, a la compareixença que vostè va fer l'any passat va ser un dels temes més punyents que hi va haver a la seva compareixença i que, realment, els mitjans de comunicació se'n van fer molt de ressò.

Una de les qüestions que també voldríem preguntar-li, senyor Cañellas, és sobre la qüestió de la immigració, no? Vostè, un any més, doncs, ens en parla, i ens en parla jo crec que amb uns mots que no tenen..., que s'han de llegir una i dues vegades, perquè realment toca ben bé el moll de l'os de la qüestió, però sí que nosaltres li voldríem preguntar, senyor Cañellas –i ho fem una mica, doncs, perquè hem vist que la Generalitat, en qüestions d'immigració, ha obert unes oficines a l'estranger, que han rebut el suport també d'altres grups parlamentaris d'aquesta cambra–, ens agradaria saber, una mica, la seva impressió sobre aquesta qüestió, no?, si això pot afavorir algun dels aspectes que vostè sempre, en aquesta mateixa cambra, realment hi ha fet referència, i fins i tot si aquesta manca de sobirania política que té el nostre país és un dèficit important a l'hora d'acollir aquesta immigració, no? A nosaltres també ens agradaria saber el seu parer sobre aquestes qüestions.

Acabo, senyor Cañellas, perquè continuaran els meus companys sobre diferents qüestions, però, en tot cas, nosaltres, evidentment, li volem agrair la seva compareixença, volem agrair sobretot la tasca que vostè fa al front de la sindicatura de Greuges de Catalunya.

Cedeixo la paraula a un company meu diputat..., o a una companya.

La presidenta

Sí, té la paraula la senyora Joaquina Alemany.

La Sra. Alemany Roca

Gràcies, senyora presidenta. Jo voldria afegir-me a les paraules del diputat Pere Lladó i el portaveu d'aquesta Comissió en tot el que ha fet referència al Síndic i a l'Informe i al treball fet, però voldria afegir-hi alguna cosa més especial en dos punts.

En primer lloc, li voldria agrair molt l'actuació d'ofici que han fet sobre el tema de la prostitució, perquè és un tema que és molt conflictiu en la nostra societat, però precisament la gent que el pateix és gent molt feble. Per tant, no explicarem el que vostè ens diuen també en l'Informe, però sí que la novetat d'aquesta actuació d'ofici jo crec que ens permet tenir unes esperances de futur molt importants.

I, per tant, m'agradaria que sobre aquest tema em pogués puntualitzar..., lliguen molt el tema de la Llei d'estrangeria, i jo..., m'agradaria saber de quina manera, des de l'Administració autonòmica i des de l'Administració central, es podria arribar a un acord perquè no es tanquin els processos, i perquè moltes vegades, com vostè reconeix molt bé en l'Informe, doncs, hi han dificultats de definició al final, perquè, bé, el tracte i el que es fa del cas que es porta es reserven a la interpretació del que es digui a nivell del Govern de l'Estat. Aquest seria un tema.

També voldria, en aquesta mateixa línia –i aquí demanar-los potser, presentar-los una qüestió–..., que és sobre el tema de maltractaments de dones. Jo crec que vostès han fet un informe magnífic, sobretot el procediment, que no és fàcil, que és el més «novedós» que en aquests moments hi ha a nivell de comunitats autònomes, d'aquest Protocol de maltractament que recull la feina d'una manera transversal, però que, lògicament, vostès destaquen les mancances que hi ha, perquè no hi ha una coordinació..., no vull dir una coordinació, sinó que no hi ha uns resultats suficients quant al procediment legal. Veiem que hauria d'haver-hi una unitat –això és el que diu l'Informe, i lògicament hi estem d'acord–, hi hauria d'haver una unitat de procediment sanitari, tal com preveu el Protocol, lligat al legal i al judicial, de tal manera que la resolució fos molt més ràpida –molt més ràpida. M'agradaria, en aquest tema, si ens poguéu dir quins són els punts més febles, els punts més febles de tot aquest procediment, que lògicament el coneixen molt bé, perquè l'han explicat molt bé en l'Informe, des de l'inici i fins al final.

Després, ja entrant, doncs, en un tema molt puntual, que veig que no se n'ha parlat en l'Informe, que també seria un dels grups més febles, el tema de la gent jove, el tema de com aconseguir que aquests contractes de treball de joves que a vegades són de quinze dies, d'un mes, dos mesos, i lògicament no els denuncien, perquè la gent té por de perdre la feina..., de quina manera s'hauria de buscar una fórmula especial, perquè això, d'alguna manera, s'allarga molt. No és qüestió d'un any; hi han joves que viuen durant molts anys amb en aquesta situació i que la societat no n'és conscient, si no és que són les famílies afectades, no?

I després, ja entrant una mica en el tema que avui em tocava a mi, que és aquest Llibre especial, aquest segon Llibre que vostès han fet sobre el tema de la gent gran, jo també els voldria felicitar, però, d'alguna manera, dir que estem treballant conjuntament. I llavors jo voldria saber algun punt de tota aquesta..., la posició social, per un costat, l'administrativa per l'altre, i els drets de la gent gran per l'altre, si vostè, en aquesta línia d'innovació que deia el diputat Pere Lladó..., no s'hauria de buscar una possibilitat que aquestes persones, aquesta

gent, aquesta gent gran, que pràcticament serà l'etapa més llarga de la nostra vida, no tinguin uns drets específics en un nivell d'igualtat, perquè avui dia les pensions són molt febles, o sigui, que una persona que als cinquanta, seixanta anys, té una situació econòmica, es pugui arribar a trobar que quan estigui en una situació de setanta anys, vuitanta anys, doncs, la seva situació sigui molt feble, encara que durant tota la seva vida activa hagi mantingut un bon nivell.

Per tant, m'agradaria saber –que ja aquí en l'Informe planteja molt bé les tres formes–, bé, com s'haurà de..., a quin acord s'haurà d'arribar –que això no afecta només l'Administració de Catalunya, sinó també a nivell de tot l'Estat–, com s'haurà de tractar des d'un punt de vista econòmic tota aquesta situació que comporta gestionar en aquests moments uns recursos escassos. Però jo crec que és que tot el tema del Pacte de Toledo ja ha quedat, d'alguna manera, superat i que en aquest moment s'ha de parlar ja de, bé, assegurances privades, el cofinançament és el que s'està fent..., però si aquest dret públic serà reconegut per a tothom i en un nivell d'igualtat. O sigui, jo crec que el debat de tot el tema econòmic de la despesa pública fa que es generi..., i que vostè l'ha iniciat, l'ha iniciat d'una manera important, perquè, lògicament, l'esperança de vida i les perspectives demogràfiques de futur ens plantegen uns canvis amb els quals, tot el que no es plantegi ara, dintre de cinc, deu anys, quinze anys, serà impossible de solucionar. Per tant, jo crec que aquest és un dels punts més importants.

També el tema de la tutela, que vostès han estudiat tan bé i que la Secretaria de la Família està vetllant molt perquè, la tutela, la pugui, d'alguna manera, desenvolupar, doncs, podríem dir, el fiscal, i que tot el nivell de competències d'aquesta gent gran..., puguin tenir la seguretat i tots puguem tenir la seguretat que quan serem grans serem atesos, i que després d'haver treballat tota la nostra vida, doncs, lògicament, podrem ser ciutadans de ple dret.

No cal que parli aquí de la pobresa, que ja se n'ha parlat, però també un punt, i ja per acabar, és sobre el tema de les dones: com les dones, a part de ser cuidadores d'aquesta gent gran, ens trobem que, en ser el nivell de vida de més anys, són les que (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora*)... a la pobresa ja en una situació, doncs, pràcticament majoritària. O sigui, en aquests moments, ser dona major de vuitanta anys vol dir entrar en l'àmbit de la pobresa.

I res més, i moltíssimes gràcies per la seva feina.

La presidenta

Un moment... Abans de donar la paraula al senyor Carles Puigdomènech, volia advertir al Grup de Convergència i Unió que, el temps de què disposava com a grup, l'ha acabat. No passa res si l'ultrapassa una mica, perquè altres grups també l'han ultrapassat una mica, però, com que encara queden dos intervinents, jo els ho volia advertir perquè, si fan intervencions tan llargues –o tan curtes, però sumades– com les anteriors, aleshores sí que potser l'ultrapassarien més del que hem acordat, o massa més del que hem acordat com a

comissió. Per tant, els demano que diguin el que han de dir, però ho procurin dir en el mínim temps possible.

Gràcies.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, senyores i senyors diputats, miraré de ser el màxim d'esquemàtic, però no escapa a ningú que, dels temes que avui plantejem i, en aquest cas, de què em toca parlar a mi, que són els d'urbanisme i habitatge, tenen prou entitat i importància com perquè, com a mínim, m'interessi dedicar-hi, dins de la clemència per part de tots, un mínim de temps, no? Ho repeteixo, de forma molt esquemàtica.

Pel que fa als temes d'urbanisme, hi ha alguns comentaris molt ràpids respecte al que diu l'Informe i alguns temes que han sortit en la intervenció del síndic.

S'ha parlat de les urbanitzacions no acabades. Compartim igualment la preocupació pels dèficits urbanístics d'aquestes urbanitzacions no acabades. Simplement volem dir que entenem que la solució bona d'això no és un tema de finançament, sinó d'ajuts a fons perdut, perquè en realitat el que farien seria incrementar les plusvàlues en benefici del particular, amb problemàtiques similars a les que passen amb l'habitatge protegit, eh?, sinó que, en tot cas, el que cal és distingir, per una banda, urbanitzacions en zones on hi ha molta pressió de la demanda i que, per tant, poden tenir una sortida fàcil i a bons preus en el mercat una vegada acabada la urbanització, d'altres urbanitzacions més marginals, que tenen més difícil solució. Però bàsicament en les grans urbanitzacions que presenten més problemes, que són les més properes a les grans àrees metropolitanes, en aquestes les solucions han d'anar per la via de la gestió, de la facilitació dels mecanismes de desenvolupament i d'execució, amb participació, evidentment, de tothom: dels promotors, si existien, dels propietaris i també de les administracions; no tant per la via de l'ajut a fons perdut, perquè, ho repeteixo, el que faria és incrementar les plusvàlues a aquests propietaris, que podrien treure després amb venda lliure en el mercat aquestes parcel·les, amb un increment, a càrrec de l'Administració i de la comunitat en general, d'aquestes plusvàlues que ha generat. Tot i així, evidentment, en casos de sistemes generals, sí que cal una participació i intervenció de l'Administració pública.

Deixo el tema de l'urbanisme –hi hauria més coses a dir. Concretament, en el tema d'habitatge, que s'ha parlat aquí –en parla extensament i amb molt coneixement de causa l'Informe del Síndic–, coincidim totalment en la diagnosi, també en les causes que han provocat aquest problema, i també en les propostes que es fan. És una coincidència que jo crec que és general per part de tothom. Val a dir, per això, que les hem d'entendre dins del marc econòmic general, en què es requereix intervenció directa de l'Administració pública, però que no ens en sortirem si només actuem des de la intervenció directa de l'Administració pública. Cal buscar també des de l'Administració pública la complicitat dels promotors privats. Si no aconseguim que els promotors privats entrin en aquesta complicitat mitjançant la promoció d'habitatge protegit, difícilment l'Administració

–totes: Generalitat, ajuntaments, Estat, les que siguin– podrà aportar per si sola, de forma directa, amb promoció pública, solucions a aquest problema.

Però el tema de l'habitatge, un tema genèric important, penso que és dolent convertir-lo en un element de confrontació política o en un espectacle mediàtic, electoral, com ha passat amb el tema dels joves recentment, per exemple, a Barcelona. No és un tema prou seriós i prou sensible com per no convertir-lo en confrontació política ni en espectacles electorals. És un problema que requereix actuacions compartides, perquè hi ha responsabilitats compartides.

No m'estendré en totes les mesures que es proposen en l'Informe, que ja he dit que hi coincideixo. Com que dispo de molt poc temps i vull que al senyor Soy també li'n pugui quedar, només voldria apuntar que entenem que la dialèctica lloguer - propietat és una falsa dialèctica. No són models excloents, sinó complementaris; són complementaris en funció dels col·lectius. En tot cas, el que cal és prioritzar des de l'Administració, des de tots els punts de vista –fiscal, d'acció pública, etcètera–, els col·lectius més desfavorits: joves, gent gran, immigrants, famílies nombroses, aturats, és a dir, persones també amb rendes més baixes; aquests són els col·lectius a què generalment s'ha d'adreçar.

Sense ànim de polèmica, tot i sent conscient de la problemàtica de l'habitatge, crec que no l'hem de treure de lloc, perquè, en tot cas, el que està clar i consta també en el mateix Informe del Síndic, referint-se a l'Informe de la senyora Carme Trilla, és que el 87% de la població està ben allotjada. En tot cas, per tant, tenim un problema localitzat en l'altre, molt important i que hi hem de donar solucions, però no el generalitzem en general. Certament, els preus de l'habitatge són molt alts. Vull recordar, de totes maneres, que als anys vuitanta potser eren més baixos, però els tipus d'interès també eren encara molt més alts; per tant, la capacitat adquisitiva i els problemes que suposava també hi eren en aquell moment, i que, si bé un elevat percentatge d'habitatges són de propietat, elevadíssim, però una gran part estan pagats, i que la morositat de moment és petita, tot i que, evidentment, hem de preveure que un increment dels tipus d'interès pugui provocar problemes en aquest sentit.

Acabo aquí, i, ja dic, hi haurien moltes més coses a dir. En tot cas, com que comparteixo tant la diagnosi, les causes, com mesures com les que s'apunten en l'Informe i les que públicament nosaltres hem defensat i que, per tant, no repetiré, acabo aquí aquesta intervenció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Puigdomènech. Té la paraula el senyor Xavier Soy.

El Sr. Soy i Soler

Moltes gràcies, senyora presidenta. No cal que digui res, que entenc la situació, i, per tant, seré breu. Però, i si res més no, per les mirades de la Mesa, tan amenaçadores, faran que... (*Rialles.*) Ho he entès perfectament.

Senyor síndic, m'afegeixo molt sincerament a les felicitacions que ha rebut de tots els diputats i diputades d'aquesta Comissió per la seva bona i eficaç tasca al front de la sindicatura, i, evidentment, extensives a tots els seus col·laboradors. I per dues coses molt concretes –i la brevetat farà que només les anunciï–: per la càtedra d'immigració i per les visites a les poblacions. Per la brevetat, aniré, doncs, a tres punts molt concrets.

El primer: fa temps, la sindicatura va fer un treball exhaustiu i molt interessant que tractava sobre la seguretat dels parcs públics, i molt concretament del mobiliari i dels jocs per als infants. Entenem, el nostre Grup, i personalment, que, fruit d'aquest estudi, s'ha avançat molt, i els ajuntaments en aquest aspecte han fet una feina important. La pregunta, molt concreta: vostès, des de la sindicatura de Greuges, tenen aquesta mateixa percepció?

Segon tema: en l'Informe del Parlament, que vostès han presentat al Parlament, i molt concretament pel que fa a la classificació de les actuacions d'ofici, sobresurt una actuació molt, que és l'apartat dels infants. D'entrada, això vol dir que aquest és un camp en què cal posar molta atenció per part de totes les administracions. Voldria demanar-li si em podria ampliar, si se'ns podria ampliar aquesta informació, en el sentit de saber quins són els apartats sobre els quals les administracions haurien d'extremar la seva atenció per poder donar resposta a aquesta problemàtica tan important.

I el tercer punt fa referència a un tema recurrent als últims informes de la sindicatura de Greuges: es tracta de la preocupació i les queixes de molts ciutadans sobre el possible perill sobre la salut de les persones de les antenes de telefonia mòbil i les línies d'alta tensió. A

nosaltres ens sembla que el treball que s'ha fet des de les administracions –la Generalitat amb l'aprovació del Decret, els ajuntaments amb l'aprovació de les ordenances municipals, i també, per què no dir-ho?, el canvi d'actitud que han tingut les empreses– ha fet que la gent tingui més informació i, per tant, més confiança. Ens agradaria saber si aquesta és la percepció també la sindicatura de Greuges i saber si les queixes han baixat, com a nosaltres ens sembla, o encara continuen havent-hi moltes queixes en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyora presidenta, i crec que m'he portat molt bé.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor Soy, que efectivament li agraeixo la concisió amb què ha sigut capaç de plantejar les qüestions que ha fet.

Bé, arribat aquest punt, és moment d'aturar la sessió fins al dia de demà, que ens tornarem a trobar a les dotze per reprendre la Comissió del Síndic, i en aquell moment el síndic contestarà els diferents comentaris i preguntes que s'han fet, i hi haurà la possibilitat, per part dels senyors diputats i diputades, de replantejar, repreguntar allò que considerin convenient.

Res més de moment, doncs, i quedem per demà, hi insisteixo, a les dotze a la sala... Quina és?, quina serà? (*Pausa.*) Aquesta mateixa sala, doncs.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia.